

כוכבת

מאת

משה הראל

משה הראל

כוכבת

Moshe Harel

Pornstar

© 2007 כל הזכויות שמורות

למשה הראל

E-mail: mharel50@hotmail.com

All Rights Reserved © 2007

to Moshe Harel

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר כל חלק שהוא מן החומר שבספר זה. שימוש מסחרי בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא לאחר קבלת רשות מפורשת בכתב מהמחבר.

כל הדמויות והאירועים המתוארים בספר זה הם דמיוניים. כל דמיון לאנשים או אירועים אמיתיים הוא מקרי בלבד.

"העורך מבקש שתכנס לחדרו" אמרה לי המזכירה.

'מה טוב?' חשבתי. 'כבר חודש שלא איחרתי, כל שבוע נתתי לו שתי כתבות ואפילו התחלתי להתלבש כפי שצפוי מכתב של עיתון מכובד. מה הוא רוצה ממני הפעם?'

נכנסתי לחדרו בחשש.

"שב. יש לי משימה חדשה בשבילך" פתח העורך.

משימה חדשה? מה זה כבר יכול להיות? מאז התחלתי לעבוד בעיתון לא הוטלו עלי כל משימות חדשות. הייתי "הכתב לענייני שום-דבר" בעצם, אפילו שבאופן רשמי הייתי כתב לעניינים מקומיים באזור תל-אביב והסביבה. תפקידי הסתכם בטלפון יומי אל לשכות דוברי הערים, תחנות המשטרה, תחנות הכיבוי ובתי החולים כדי לגלות אם קרה משהו שעשוי לעניין את הקוראים. את נושאי הבידור והרכילות כיסה מישו אחר. את רוב היום הייתי מעביר בשיטוט באתרים של העיריות ומוסדות הציבור בסביבה בניסיון נואש למצוא משהו בעל ערך. במשך קצת יותר משנה, מאז נכנסתי לתפקיד, הצלחתי לפרסם ארבע כתבות בלבד, וגם הן עלו לדפוס רק כדי למלא עמודים שהכתבות שבהם לא היו ארוכות דיין.

"מה המשימה?" שאלתי.

"שמעת על כוכבת הפורנו הישראלית?" הוא חיפש בין הניירות על השולחן. "היא קוראת לעצמה 'הכוסית הלוהטת' והיא נחשבת לכוכבת עולה בתחום הזה. היא כבר עשתה אפילו כמה סרטים באמריקה, והם זכו להצלחה גדולה. הצלחנו לאתר אותה והיא הסכימה לתת לנו ראיון. היא רק דרשה שנשלח מראיינת או מראיין לא נשוי."

התחלתי להבין. אף אחת מהבחורות בטח לא הסכימה לקבל על עצמה משימה כזאת, ואני הרווק היחיד בחבורה.

"איזה סוג של ראיון אתה רוצה? על מה לשים את הדגש?"

העורך חיך. "עדיין לא ברור אם בכלל יתאים לנו לפרסם את הראיון בסופו של דבר. שרית – התחקירנית – אספה את כל החומר שהצלחנו למצוא לגביה. נסה לתאם איתה פגישה בימים הקרובים, ואחרי שתלמד את כל חומר הרקע היא תוכל לארגן לך את הפגישה עם הכוכבת."

"תוך כמה זמן אני אמור להשלים את המשימה?"

"לא חשוב. כתבות כאלה אנחנו שומרים למקרים בהם יש צורך למלא את העיתון או לפרסם משהו פרובוקטיבי. זה בטח ייקח חודש או חודשיים עד שתצליח בכלל להיפגש איתה."

הוא פנה למחשב. הייה זה סימן מובהק לכך שהשיחה הסתיימה. מלמלתי משהו ויצאתי מן החדר.

תיאמתי פגישה עם שרית. היא אמרה שנזדקק לחדר ההקרנה, כי רוב החומר הוא בעצם קטעים מסרטים בהם השתתפה הכוכבת.

לשרית היה מאד לא נוח עם הנושא. היא שמה שלט גדול "נא לא להפריע" על דלת חדר ההקרנה וגם נעלה אותו מבפנים אחרי שנכנסנו. בהתחלה הראתה לי כמה תמונות של הכוכבת. לא התרשמתי במיוחד. היא לא מכווערת, אבל ממש לא יפה. שיער בלונדיני ארוך – כמעט בטוח שזה לא הצבע הטבעי שלה; עיניים ירוקות – הן דווקא מצאו חן בעיני; פנים סתמיים; חזה קטן – זאת הייתה ממש הפתעה; מותניים צרות ואגן די רחב. לא חושב שהייתי מפנה לעברה מבט שני ברחוב. שרית הצליחה לגלות היכן גרה הכוכבת – באחד ממגדלי הדירות היוקרתיים בתל-אביב ("בדירה שכורה" – ציינה שרית) וגם את שמה האמיתי, או לפחות השם שמופיע על תיבת הדואר שלה ושבנו מכיר אותה השוער – איילת חן. לא היה לה הרבה להוסיף מעבר לזה.

עברנו לצפות בסרטים. "רק אתמול בערב השגתי את הסרטים ועוד לא הספקתי לראות אותם" הסבירה שרית. עמעמנו אורות וישבנו מול המסך. פתאום גיליתי כוכבת פורנו ששמה בהחלט מתאים לה – היא הייתה לוחטת ממש. הסרטים לא התמקדו יותר מידי בפניה, אך בעזרת האיפור וזוויות צילום מחמיאות נראתה גם בקטעים הללו מושכת מאד. ברגע שנכנסה לפעולה ממש – או אז הייתה בשיאה. בלי בגדים לא נראה החזה שלה קטן מידי. הוא אפילו היה שינוי מרענן לעומת כל כוכבות הפורנו עתירות הסיליקון. לא היה על גופה אפילו גרם אחד של שומן מיותר והיא התנועעה – מאמא מייה! כל תנועה שלה העלתה לי את לחץ הדם. שמעתי שגם שרית התחילה לנשום בכבדות למראה כל המתרחש על המסך.

תוך כדי צפייה הרגשתי את ידה נשלחת אל עבר מכנסיי ומתחילה ללטף את הבליטה שצמחה שם ושאימה לקרוע את הרוכסן. הופתעתי. שרית לא הייתה נחמדה אלי במיוחד במשך התקופה שהכרתי אותה. בת שלושים ומשהו, נשואה ואם לשניים, תמיד לחוצה לסיים את המשימות לפני שתצטרך לצאת ולאסוף את הילד מהגן. אף פעם לא חשבתי אפילו להתקרב אליה, וגם עכשיו לא ידעתי איך להגיב.

הסרט נגמר, ואני חשבתי להחליף לסרט הבא. קמתי מהכיסא, אך לשרית כבר היו תוכניות. היא פתחה את רוכסן מכנסיי ושלחה יד פנימה בעוד ידה האחרת פותחת את הכפתור העליון.

עצרתי במקומי. שרית מבוגרת ממני בהרבה, אך היא אישה מטופחת ונאה. כבר כמה שבועות, מאז שנפרדתי מחברתי האחרונה, לא קיימתי יחסים, והיא נראתה מעוניינת בכך לפחות כמוני. לא שמת לי לב מהיכן שלפה קונדום, אך תוך רגע מצאתי את עצמי איתה על השטיח. היא הייתה חמה! נראה לי שהתגרתה מהסרט הרבה יותר ממני. ניסיתי לא לאכזבה עד כמה שאפשר בתנאים שהיו.

אחרי כעשרים דקות, ואחרי שהשתמשנו בממחטות נייר כדי לנקות את עצמנו, התלבשנו והמשכנו לצפות בסרטים. שרית הרחיקה את כיסאה ממני אך שמת לי לב

שהמשיכה להציץ מדי פעם לכיוון מפשעתי.

היו שם לפחות עשרים סרטים. לא צפינו בכולם, וגם באלו שצפינו דילגנו על הרבה קטעים. הכוכבת הזאת עשתה זאת עם כל גבר – כך נראה. היו לה בני זוג בכל הצבעים והמידות, צעירים וגם זקנים. בשלב מסוים התקרבה אלי שרית שוב, אך הצליחה לשלוט בעצמה, לצערי.

בשעה שלוש צלצל שעונה של שרית והוציאה ממצב הרוח של הסרטים.

"אני חייבת למהר לגן" אמרה לי. היא החלה לאסוף את הסרטים לתוך שקית נייר חומה. לרגע עצרה עם סרט אחד בידה. "את זה אקח הביתה. אני חושבת שבעלי ישמח לראותו ועוד יותר לחוש את תגובתי." היא אמרה זאת מבלי לחשוב, אך אז נזכרה ככל הנראה במה שעשינו לפני שעות ספורות. "אם תספר למישהו מה שקרה כאן בינינו – זה יהיה סופך!" המבט בעיניה לא הותיר ספק לגבי רצינות כוונותיה.

לפני שיצאה מהמשרד העבירה לי שרית את התיק ובו כל נתוני התחקיר שערכה, וכן את השקית החומה. "תחזיר את הסרטים לוידיאומט שמול המסעדה בבנין הסמוך. משם הביאו לי אותם." אמרה.

בתיק היה גם מספר טלפון קווי וכן מספר טלפון נייד של הכוכבת, וגם מספר טלפון של הסוכן שלה בליווי ההערה "אינו משתף פעולה".

השעה הייתה כבר כמעט ארבע, ואני עוד לא אכלתי ארוחת צהריים. ירדתי למסעדה. היו שם רק שאריות, אך הייתי רעב מכדי להתייחס לכך. בדרך חזרה למשרד הצצתי בוידיאומט. מלבד הסרטים ששרית הביאה היו שם לפחות עוד עשרה בכיכובה של "הכוסית הלוהטת".

לא חיכתה לי שום הודעה במשרד, כצפוי. ניצלתי את הלגיטימציה שקיבלתי כדי לשוטט בכמה אתרי פורנו באינטרנט. השם הלא-כל-כך מקורי שבחרה לעצמה הבחורה הזאת הפך את החיפוש באינטרנט למעניין למדי, וכמה משותפיי לעבודה שמחו להצטרף אליי למחקר הזה. מצאתי רק תמונות בודדות שלה, דומות מאד לאלו שכבר נמצאו בתיק.

בסביבות חמש, קצת לפני שיצאתי מן המשרד, החלטתי לנסות להתקשר אליה ולנסות לקבוע מועד לראיון. בטלפון הקווי לא הייתה תשובה. ניסיתי להתקשר לנייד. בצלצול השני ענה לי קול נשי נעים.

"מדבר איציק מהעיתון. התבקשתי לראיין אותך ואני מצלצל כדי לתאם מועד לראיון" הצגתי את עצמי.

"מתי נוח לך?" שאלה.

"בכל זמן שמתאים לך." עניתי.

"אפשר מחר? יש לי כמה סידורים על הבוקר, אבל עד אחת-עשרה אני חושבת שאחזור הביתה. תוכל לבוא?"

הופתעתי מההיענות המידית שלה וגם מההזמנה לבקר בביתה. היא הסבירה לי

היכן היא גרה וביקשה שאחכה אם במקרה תאחר.

השוער בבנין היה אדיב מאד. "הגברת אינה נמצאת כרגע. תוכל להשאיר לה הודעה או לחכות כאן בלובי." הוא הצביע על כמה כורסאות סביב שולחן נמוך ועליו כמה מגזינים.

"היא ביקשה שאחכה אם לא תהיה בבית" אמרתי ופניתי לשבת באחת הכורסאות.

התעלמתי מכל התנועה באולם הכניסה. במגדל הזה היו יותר ממאה דירות, כך שכל הזמן הייתה שם כניסה ויציאה של אנשים.

לאחר כעשר דקות קרא לי השוער. "אתה רשאי לעלות כעת" אמר לי, והפנה אותי למעלית. בתוך המעלית עמדה כבר אשה צעירה בחליפת עסקים בצבע תכלת. שערה היה שחור וארוך ואת עיניה הסתירו משקפי ראייה.

"אני מצטערת שנאלצת להמתין" אמרה לי והושיטה את ידה. "אתה בוודאי איציק, ואני איילת חן – רצית להיפגש איתי."

לחצתי את ידה בנימוס, אך לא הצלחתי לראות איך הברונטית המכופתרת הזאת קשורה בכלל לבלונדינית הזוהרת שהתכוונתי לפגוש.

"כל כך חם היום!" אמרה. היא הוציאה כמה סיכות משערה ואז משכה בחוזקה והורידה את הפאה השחורה שהייתה מונחת על ראשה. היא נייערה את ראשה במרץ ושיחררה רעמת שיער בלונדיני שגלשה על כתפיה.

המעלית עצרה בקומה החמש-עשרה. היא הוציאה מתיקה צרור מפתחות ופתחה בפניי את הדלת לדירתה. כרוב הדירות במגדלים כאלה, גם זאת הייתה דירה קטנה למדי. היא הכילה חדר מגורים יפה עם חלון גדול ממנו נשקף כל השרון הדרומי וגם קצת מן הים. מלבדו הכילה הדירה רק חדר שינה, חדר אמבט, שירותים ומטבח קטן. לא היה בה מקום לאורחים רבים, ובוודאי לא למסיבות החשק אותן דמיינתי בעת ההמתנה.

"תרצה לשתות משהו? אני מתכוונת להכין לעצמי שוקו קר, אך אתה יכול לקבל גם קפה, תה או משקאות קלים מהמקרר. יש גם בר קטן שם, אם תרצה." היא הצביעה לעבר מזנון קיר בפינה הרחוקה של חדר המגורים.
"כוס שוקו יכולה להיות שינוי מרענן" אמרתי לה.

היא הוציאה מהמקרר קרטון של שוקו קר, נייערה היטב, ואז מזגה לתוך שתי כוסות והגישה לי אחת מהן. "תהיה מוכן לחכות עוד דקה שאפטר מהחליפה הזאת?" אמרה.

היא לא ציפתה לתשובה, אלא פסעה עם הכוס בידה לתוך חדר השינה. היא לא סגרה את הדלת אחריה, אך לא ניתן היה לראות דבר מהמקום בו ישבתי. שמעתי אותה זורקת באנחת רווחה את החליפה וכמה שניות אחרי כן חזרה לסאלון לבושה בחצאית מיני וגופיית בטן קטנה שלא השאירה הרבה מקום לדמיון.

כוכבת

היא התיישבה על הכורסא למולי. החצאית אותה לבשה הייתה כה קצרה וכה הדוקה שניתן לראות בבירור כי הגברת לא לבשה דבר מתחתיה. היא עדיין החזיקה בידה את הכוס עם שארית השוקו.

"באת לראיין – אז תתחיל, בבקשה." אמרה לי.

הוצאתי את מכשיר ההקלטה והנחתי על השולחן. שלפתי גם את הרשימות שהכנתי לצורך הראיון, אך לא הצלחתי לומר דבר בעל משמעות. הנוף מולי: חזה החשוף כמעט לחלוטין, פטמותיה הבולטות מבעד לאריג הדק של הגופייה, ובמיוחד החריץ הנסתר-גלוי מבעד לשולי החצאית שלה בלבלו אותי לגמרי. היא חיכתה, בעודה מביטה בי במבט משועשע. לאחר כמה ניסיונות סרק שלי להתחיל בראיון אמרה: "נראה לי שכדאי להרגיע אותך תחילה." היא הניחה את כוס השוקו הריקה על השולחן, ובכמה תנועות מהירות הסירה מעליה את הגופייה והחצאית.

'כך היא חושבת להרגיע אותי?' חשבתי, בעודי מרגיש את מכנסי נמתחים עד כדי כאב. גם היא שמה לב אליהם. בכמה צעדים הגיעה לצידי. היא פתחה את חגורת, פרפה את הכפתור ופתחה את הרוכסן. רגע לאחר מכן הייתי עירום גם אני.

היא התיישבה על ברכיי וכיוונה את אברי לפתח שבין רגליה. לאחר עוד רגע קט נמצאתי עמוק בתוכה. לא ידעתי מה עליי לעשות, אך היא חיבקה אותי ולחשה באוזני "הכל מותר."

כעת יכולתי להרגיש בעצמי את המיומנויות אותן הפגינה בסרטים. היא נעה איתי ונגדי, שינתה קצב ועוצמה כפי שלא חשבתי שבכלל אפשר, ולבסוף הצליחה לגרום לשנינו להגיע לשיא ביחד.

היא המשיכה לשבת עליי גם לאחר שגמרנו. ראשה היה מונח על כתפי וגופה הצנום נצמד לגופי. ידיי נשלחו כאילו מעצמן לחבק אותה אליי. היא לא הייתה כבדה כלל. ישבנו כך עוד כמה דקות, בזמן שנשימתנו חזרה אט-אט לסדרה. "עכשיו אתה יכול להתחיל בראיון" לחשה באוזני. היא החליקה מברכיי ונשכבה על הספה, ראשה בחיקי. ידי נשלחה מבלי מישים אל פטמתה הזקורה וליטפה אותה בהיסח הדעת.

"את מוכנה לספר קצת על עצמך ועל מה הביא אותך למקצוע שלך?" שאלתי בקול קרוב ללחישה.

היא עצמה את עיניה. לאחר עוד רגע ארוך התחילה לדבר:

"הייתי ילדה מאד נעריית. בשכונה בה גדלתי לא היו בנות רבות בגילי, ותמיד העדפתי את חברתם של הבנים. המשחקים שלהם היו הרבה יותר מעניינים. תמיד גם לבשתי מכנסיים וחולצה כמו הבנים. רק בחגים הסכמתי שאימי תלביש אותי באיזו שמלה או חצאית. גם אלה היו בגדים נחמדים, אך אי אפשר היה לשחק איתם כדורגל או מחבואים, ובטח לא ללכת מכות, אפילו לא בכאילו.

התפתחתי מאוחר. רוב הבנות בכיתה כבר נראו כמו נשים בגיל ארבע עשרה, ואני המשכתי להיראות כמו ילד, לפחות בכל המקומות שמחוץ לתחתונים. הגעתי

כמעט לגיל חמש-עשרה כאשר התחילו להיראות בי ניצני ההתבגרות. התרחבתי באגן, הופיע שיער בערווה ובבית-השחי וגם הפטמות שלי התחילו קצת לבלוט, אפילו שמסביב להן לא השתנה הרבה."

גם עכשיו לא השתנה יותר מידי, שמתי לב.

"הפטמות הן שמשכו את תשומת הלב של הבנים. עד אז המשכתי לשחק איתם בכל המשחקים כמו בן, ולפעמים גם הורדתי חולצה, בדיוק כמוהם. פתאום זה הפך למשהו אחר, אפילו שבקושי ראו הבדל. עד אז כבר שמעתי בנות אחרות, כאלה שהתפתחו מוקדם, מספרות על הבנים, על איך הם משתגעים לגעת להן בחזה, ובמיוחד בפטמות, ועל איך הם מנסים להגיע גם לתוך התחתונים. אף אחת לא הודתה שקיימה יחסי מין עם מישהו, אבל כולן ידעו כבר מי 'נותנת' ומי לא. אני עוד לא הייתי בכלל בקטע הזה, אבל כבר התחלתי לשים לב לבליטות במכנסי הבנים כאשר הורדתי חולצה.

פעם אחת, אחרי משחק כדורגל סוער, ביקשתי מאחד הבנים שילוה אותי הביתה. בתחילה חשב להתנגד, אך מבט אחד לעבר הפטמות שלי, שבלטו דרך החולצה, שינה את דעתו."

את זה יכולתי להבין בקלות.

"אימי לא הייתה בבית. היא תמיד עבדה בערבים. היא שותפה בחברת קייטרינג קטנה, כך שעיקר התעסוקה שלה הייתה בערב. הזמנתי את הבן להיכנס איתי הביתה. הוא נכנס בהיסוס. הצעתי לו שנתקלח ביחד. דוד השמש שלנו היה די קטן ולא תמיד הספיק לשתי מקלחות באותו ערב. נראה לי שהרעיון הבהיל אותו. בעצם הוא הבהיל גם אותי. ידעתי שאני עומדת לגלות משהו חדש על עצמי ועל העולם, אך לא ידעתי מה ולא הייתי בטוחה בכלל שאני באמת רוצה לנסות.

חדר האמבטיה שלנו היה פצפון, ובפינת המקלחת לא היה מקום לשני אנשים. התפשטנו גב אל גב ונכנסנו למקלחת. כיוונתי את המים לחום הנכון והרטבתי את הגוף ואז התחלפנו במקומות. היה קשה להסתבן בצורה כזאת. סיבנתי לו את הגב וביקשתי ממנו לסבן לי את הגב. הרגשתי את הידיים שלו מטיילות על גבי, ומשהו אחר, עדין יותר, מטייל על ישבני ובין רגליי.

פתאום הרגשתי שאני רוצה להרגיש אותו יותר. הסתובבתי אליו. הוא היה גבוה ממני בהרבה. ידיו מצאו את דרכן אל חזי וליטפו את פטמותיי, בעוד אברו התדפק אל בין רגליי. מבלי לחשוב כלל נתליתי על כתפיו וכיוונתי את אברו לתוכי.

זה לא היה מה שחשבתי. זה כאב ואפילו ירד קצת דם, אבל מהסיפורים שכבר שמעתי ידעתי שההמשך אמור להיות יותר מוצלח – והוא אמנם היה. זה היה די קצר, בעצם, אבל הצלחתי להרגיש התחלה של משהו מאד מרגש, מאד מלהיב. כל כך התרגשתי מעצם המעשה, שאחרי שיצא מתוכי ליטפתי את אברו ונשקתי לו. זה כמובן גרם לשינויים אותם לא צפיתי. תוך כמה דקות היה שוב זקור ומוכן לחזירה נוספת. הפעם לא גמר כל כך מהר, ואני הצלחתי להרגיש הנאה ממש. סיימנו את

כוכבת

המקלחת רק כאשר נגמרו המים החמים. אני התעטפתי בחלוק הרחצה שלי והרגשתי מאושרת, אך הוא נאלץ לחזור לבגדיו המיוזעים וללכת הביתה – גם הוא היה בסך הכל ילד."

היא הפסיקה לרגע את הסיפור ונראה ששקעה בזיכרונות. זה נראה קצת מוזר לגבתי מישהי כה צעירה. לא ידעתי בת כמה היא, אך היא נראתה לי לכל היותר בגילי – עשרים ושש, אם לא פחות.

"אחרי אותו ערב הפסקתי לשחק בכדור-רגל ובשאר משחקי הבנים. גיליתי משחק חדש, מהנה הרבה יותר. הייתי מגיעה למגרש ומזמינה מישהו מהשחקנים. לפעמים נכנסתי אליהם לחדרי ההלבשה שלהם. אהבתי לראות את כולם עירומים במקלחת, וכמה פעמים הצטרפתי אליהם במקלחות. זה היה ממש הזוי. הם היו עומדים בתור בין רגליי ואני הרגשתי ברקיע השביעי."

זה נשמע לי כל כך לא מוסרי – וכל כך מלהיב. גם אני הייתי שמח ליהנות איתה באותו גיל. "וזה לא הפריע לך שכולם ידעו שאת 'נותנת' לכל הבנים?" שאלתי.

"בכלל לא. אהבתי כל רגע, ולא היה לי איכפת מה אומרות הבנות האחרות. אני נהניתי. הבנים נהנו. לא ראיתי שום דבר רע בזה. אמא ממילא לא ידעה. שותפתה גרה באזור אחר בעיר, כך שלא היה סיכוי שהיא תגלה לאמא, ואמא הייתה עסוקה מכדי ליצור קשרים עם אמהות אחרות בסביבה. אפילו את הקניות לבית הייתי לרוב עורכת לבדי, גם אם לפעמים גייסתי לעזרה את אחד הבנים. כולם שמחו לעזור לי."

כן, במיוחד שידעו כי יקבלו תמורה מלאה על העזרה.

היא שינתה את הבעתה. לרגע נראתה כמו ילדה מפוחדת. "ואז לא קיבלתי מחזור. בהתחלה חשבתי שזה סתם איחור. המחזור שלי התחיל מאוחר ולא היה לגמרי יציב, אבל אחרי עוד עשרה ימים הבנתי שזה כבר משהו אחר לגמרי. אחד מהבנים הסכים ללוות אותי לבית החולים הקרוב. שם ווידאו שאני בהריון, ואז שלחו אותי לחדר אחר, בו ישבה עובדת סוציאלית. לא סיפרתי לה הכל. אמרתי רק שלא נזהרתי ביחסים עם החבר שלי. היא נאנחה בצער והסבירה לי כיצד להימנע מהריונות בלתי רצויים, כאילו לא שמעתי הכל כבר קודם. כמה שעות יותר מאוחר חזרתי הביתה במונית. הבחור שליווה אותי נשאר לצידי כל הזמן, אפילו שהרגיש מאד לא בנוח."

בהחלט הערכת את מסירותו. מן הסתם היה מאוהב בה, לפחות קצת, אחרת לא היה נשאר.

"לאמא רק אמרתי שהמחזור שלי הגיע באיחור והוא כואב קצת יותר מהרגיל. נחתי יומיים בבית לפני שחזרתי ללימודים. התנזרתי מהבנים עוד כמה שבועות, ובינתיים השגתי מרשם לגלולות נגד הריון מרופא נשים. קניתי גם כמה חפיסות קונדומים, ליתר ביטחון."

הבנים לא התלהבו מההקפדה שלי על קונדומים, אבל גם לא התלוננו יותר מידי. אף אחד מהם לא ויתר על הבילוי איתי בגללם, ואני לא ממש הרגשתי בהבדל, חוץ מזה שנשארתי יותר נקייה.

אחרי כמה חודשים נאלצתי לוותר על הגלולות. הן גרמו לי להשמנה ולפצעונים על העור. הרופאים החליפו לי את הגלולות כמה פעמים ולבסוף אמרו לי שעדיף לי להשתמש באמצעי מניעה אחרים."

היא שינתה את תנוחתה. הפעם לא נח ראשה על ברכיי אלא רגליה, בעוד פתחה הרטוב מציץ אליי ביניהן. היא אחזה בידי והמשיכה לספר:

"זה לא היה מהלך מוצלח במיוחד. בגיל שש-עשרה או שבע-עשרה קשה להקפיד על שימוש נכון, ואפילו שווידאתי שהבנים תמיד השתמשו בקונדום, היו כמה פספוסים. פעם הוא היה מתוח יותר מידי ונקרע ברגע הפחות מתאים. בפעם אחרת החליק מבלי ששמנו לב ולא הגן כלל. גם האפשרויות האחרות לא היו תמיד שימושיות. גיליתי לאמא שאני כבר מקיימת יחסים, רק לא סיפרתי לה שזה בעצם עם כולם. היא חששה מכך, אך גם עזרה לי ללמוד להשתמש בכמה מהאמצעים. זה עזר, אך לא לזמן רב. בגיל שבע-עשרה שוב הגעתי להפסקת הריון."

לפי הבעת פניה זו לא הייתה חוויה נעימה.

"הרופא שביצע את הפעולה אמר לי שאני חייבת להיזהר יותר, ואולי אפילו עדיף לדחות את יחסי המין עד לאחר הנישואין. הוא פשוט לא הבין. זו כבר לא הייתה בחירה. כפי שיש אנשים המכורים לסיגריות או לסמים, כך הייתי אני מכורה למין. קיימתי יחסים כל יום, ואפילו כמה פעמים ביום. מה שבנות אחרות לא מספיקות במשך שנה הייתי אני עושה בשבוע. אפילו לפני שהחלמתי לגמרי מההפלה חזרתי לקיים יחסים.

הפעם השתדלתי לבחור בבנים המבוגרים והמנוסים יותר. הצלחתי לסיים את התיכון ללא הסתבכות נוספת ואפילו בציונים טובים. אמא הייתה גאה בי."

גם היא נראתה גאה בכך.

"לא הזכרת את אביך. אין לך קשר איתו?" שאלתי.

הבעת תיעוב עלתה לרגע על פניה.

"אבא? לא, לא היה לי שום קשר איתו אפילו כשהיה בחיים. אמא מיעטה לדבר עליו ורק כאשר בגרתי סיפרה לי קצת מידי פעם. אני לא בטוחה שסיפרה לי כבר הכל אפילו עכשיו.

אמא הייתה בחורה צעירה אחרי צבא. היא עלתה ארצה לבדה מתוך ציונות. בצבא זכתה להרבה תשבחות, ולאחר השחרור לא התקשתה למצוא עבודה פקידותית במשרד גדול להנהלת חשבונות. אבא עבד גם הוא באותו משרד, במחלקה אחרת. הוא היה גבר נאה ופלרטטן. הצעירה הנאה משכה את תשומת ליבו והוא החל לחזר אחריה במרץ. בתחילה לא התלהבה ממנו במיוחד, אך הוא הצליח למצוא את דרכו אל ליבה, ולאחר זמן-מה החלו לצאת בקביעות. פעם-פעמיים בשבוע היה יוצא לבלות איתה והרבה פעמים היה בא לבקרה, אם כי אף פעם לא נשאר ללילה – אמא חשבה שזה מתוך כבוד אליה.

לאמא היו בעיות עם גלולות המניעה, ואני כנראה ירשתי זאת ממנה. היא ניסתה להיזהר בדרכים שונות, אך בסופו של דבר נכנסה להריון אחרי קרוב לשנתיים איתו. היא חשבה שיציע לה נישואין או ידרוש ממנה להפיל, אפילו שהיא לא רצתה הפלה, אך הוא בחר בדרך אחרת. הוא פשוט ניתק כל קשר איתה. הוא המשיך לעבוד במשרד, אך שמר מרחק ממנה ונמנע מלראותה.

אמא לא וויתרה עליי. היא המשיכה לעבוד עד הרגע האחרון. חברה לעבודה הסיעה אותה לבית היולדות שעתיים לפני שנולדתי. כל המשרד בא לבקר את אמא, חוץ מאבי. בזמן חופשת הלידה התחילה לשמוע סיפורים של בנות אחרות. היא גילתה שגם כאשר יצא איתה, נפגש בקביעות עם עוד שתי בחורות. קשה לומר שהופתעה מזה, גם אם כל סיפור כזה היווה עוד מכה בליבה.

בשנתיים אחרי שנולדתי ראתה אותו מרחוק רק במסיבות של כל המשרד, אבל היא גם לא ניסתה להתקרב. מידי פעם היה משאיר לה צ'ק על השולחן בסכומים שונים, ופעם אחת ראתה אותו מציץ לעגלה בה ישנתי, כאשר הביאה אותי למשרד ביום בו לא הרגשתי טוב.

כאשר מלאו לי שנתיים מצאה אמא צ'ק על סכום גדול בהרבה מהרגיל על שולחנה. היא חשבה לנכון להודות לו, אך הוא לא היה במשרד. הוא לא הגיע גם כמה ימים אחרי כן, ורק אחרי שבוע גילו כי נסע לאילת עם איזו בחורה, מבלי להשאיר שום הודעה. העניין התגלה כאשר באו מהמטרה לשאול אם מישהו הכיר את הבחורה. התברר שהיו מעורבים בתאונה בדרך חזרה. הוא נהג במהירות מופרזת, וכמוהו גם הרכב שבא ממול. בקושי נשאר מה לקבור.

רק בלוויה התברר לאמא שאבא היה בעצם נשוי. אשתו הייתה שבורה. היא חשבה שהוא עובד קשה כדי לפרנס אותה ואת שני ילדיהם, היא הייתה בטוחה שיצא בשליחות לחו"ל, וגילוי האמת פגע בה לא פחות ממות בעלה. אמא חשה קירבה אליה. האשה כלל לא ידעה על עלילות בעלה, אך כבר לא היה טעם לגלות לה. אמא ניסתה לנחמה. היא החלה לבקרה כמה פעמים בשבוע, ומהר מאד הפכו לחברות טובות.

אשתו של אבא נשארה ללא מקור פרנסה ועם משכנתא ענקית על הבית. התברר שאבא היה גם מהמר, ולא מן הסוג המוצלח. הוא הפסיד כספים רבים והותיר אותה עם חובות כבדים. אמא גם גילתה שהוא התחתן רק חודשים ספורים לפני שהתחיל לחזר אחריה. גם זאת לא סיפרה לאלמנה.

הצורך למצוא לחברתה מקור פרנסה יחד עם הרצון של אמא לשנות את חייה הובילו אותה לפתוח עסק לקייטרינג. שתיהן בשלניות טובות ואוהבות לבשל. העסק הפך להצלחה די מהר. אי אפשר להתעשר ממנו, אך הוא מאפשר לאמא חיים טובים מאלו שהייתה משיגה לו המשיכה לעבוד במשרד."

היא הושיטה יד והצביעה על תמונה שהייתה מונחת על המזנון. "זו תמונה שלי ושל אמא, קצת לפני טקס הסיום בתיכון."

אמה הייתה אישה נאה מאד. חיטובי פניה מעודנים משל ביתה, אך גופה כבד יותר. היא המשיכה לדבר.

"עוד לפני סיום התיכון התייצבתי למבדקים בלשכת הגיוס. מילאתי טפסים, עברתי בדיקות רפואיות וראיון אישי – כמו כל בחורה לפני גיוס. לא הסתרתי את ההפלות שעברתי וגם לא את חיבתי ליחסיי מין. האמנתי שמישהי כמוני עשויה להעלות את המורל בכל יחידה, ואפילו דיברתי על כך בפירוש במהלך הראיון.

קצת לפני בחינת הבגרות האחרונה זומנתי שוב ללשכת הגיוס לפני וועדה רפואית מיוחדת. לא הבנתי למה. ידעתי שאני בריאה יותר מרוב הבנות. חשבתי שאולי בגלל ההפלות שעברתי. הייתי ממש תמימה. התייצבתי שם, וכבר בזמן ההמתנה הבנתי שמשהו לא מתאים. כמעט כל מי שנכנס לשם יצא עם מכתב שחרור מהצבא, אבל אני לא רציתי להשתחרר.

קראו לי להיכנס. בפנים ישב קצין מבוגר – מילואימניק, ולידו קצינה צעירה ובצד ישיבה חיילת צעירה – פקידה. הקצין שוחח איתי ושאל אם אני רוצה לשרת. 'בטח' אמרתי לו. 'אני חושבת שאני יכולה לתרום הרבה גם בשעות הפעילות ואפילו יותר אחריהן.' הוא נאנח. 'לפי הטפסים שמילאת ולפי הראיון איתך אני משוכנע שאת רוצה ומסוגלת, אבל האופן שבו את רואה את השירות הצבאי אינו מתאים כלל לאופן בו רשויות הצבא רואות זאת. האם את חושבת שתוכלי לשרת מבלי לקיים יחסים עם החיילים שסביבך?'

עדיין לא הבנתי. הרי יחסי מין עושים רק טוב לכל המעורבים, והסכנה היחידה שידעתי עליה היא הריון לא רצוי. הוא לא ניסה לשכנע אותי. הוא רק חתם על מכתב השחרור שכבר היה מוכן לפניו. לפני שיצאתי מהחדר יעץ לי: 'נסי למצוא דרך אחרת בחיים. הדרך בה נראה שאת הולכת עלולה רק להביא לך צרות.'

לא קיבלתי את עצתו במלואה, אבל כבר התחלתי לחשוב מה הלאה. פתאום כבר לא היו לי עוד שנתיים להחליט. פתאום הייתי צריכה כבר לעבור לעולם המבוגרים.

מיד אחרי טקס הסיום התחלתי לחפש עבודה, אך מה שהציעו לי היו רק עבודות משעממות בשכר נמוך ביותר. גם ללמוד עוד לא יכולתי – אמא לא הייתה מסוגלת לממן לי את הלימודים, ולא הייתי זכאית לכל הנחה ללא שירות צבאי. חיפשתי בעיתונים ומצאתי מודעה קטנה בה חיפשו נשים להשתתפות בסרטים ארוטיים. בתחילה נרתעתי מהרעיון – יש לו קונוטציה שלילית מאד ברוב החברות, אך אחר כך התחלתי לחשוב: ממילא כבר חושבים עליי בתור 'המזרון של כולם' ואני בכל מיקרה נהנית להזדיין עם כולם. למה לא להרוויח קצת כסף מזה? זה בכל זאת עדיף על פני זונה ברחוב, לא?

התקשרתי לשם והזמינו אותי לראיון. קצת חששתי. החזה שלי לא בדיוק במידות המקובלות בסרטים כאלה.

ידי הייתה מונחת על חזה. הוא בהחלט לא במידות שרואים בסרטים כאלה, או בקולנוע בכלל. הוא קטן ומוצק עם פטמות גדולות ובולטות, אך לגמרי לא מתאים

לסטנדרד.

"לראיון הגעתי באותם בגדים שלבשתי מקודם, אבל עם תחתונים. היו שם שלושה גברים שביקשו ממני קודם כל להתפשט ואז נתנו לי איבר מגומי וביקשו לראות איך אני מסתדרת איתו. כמעט נעלבתי. למה להסתפק בגומי כאשר יש שלושה גברים אמיתיים בחדר? הם היו פתאום נבוכים, אבל אחד מהם הסכים לשתף פעולה. הוא לא התחרט על זה.

התקבלתי, כמובן. הם רצו שאחתום על חוזה סטנדרטי, אבל אני אמרתי שאני לא סטנדרטית וגם החוזה לא יכול להיות כזה. שיניתי שם כמה סעיפים. השינויים היו קטנים – רק כמה מילים פה ושם, אך הם השאירו לי את השליטה על הקריירה שלי ואפשרו לי לדרוש תשלום כרצוני על כל סרט. הם אפילו לא הבינו את השינויים שהכנסתי, אבל הסכימו להם. מה שנתתי להם כמקדמה שכנע אותם לגמרי."

הסתכלתי עליה שוב. היא שכבה על הספה ונראתה בו זמנית כילדה קטנה וכזונת צמרת, ועם זאת לא הרגשתי בשום רוע או ציניות. היא שכבה רגועה לגמרי, מספרת על קריירת פורנו כפי שמישהי אחרת הייתה מספרת על עבודה כזבנית.

"למחרת קיבלתי טלפון מעורך הדין שלהם. הוא ניסה לשכנע אותי שהשינויים שביקשתי בחוזה לא טובים ואפילו עלולים להיות לרעתי. לא התווכחתי איתו. רק אמרתי שאם הוא משנה שם אפילו פסיק, החוזה מבוטל. הוא לא שינה כלום.

התחלתי לעבוד. בהתחלה זה היה סרט אחד כל כמה חודשים. זה לא היה הרבה, אבל זה הספיק לי באותה תקופה. ואז התחיל להיות ביקוש לסרטים שלי. זה בטח לא היה בגלל הפרצוף שלי, אתה יכול להבין."

רציתי להתנגד; רציתי לומר לה שהיא בעצם יפה – אבל היא לא הייתה מבינה אותי. הפנים שלה באמת לא משהו, והיא לא מספיק טיפשה להאמין לשקרים, גם אם אני חשבתי שיופי הוא הרבה מעבר לצורת הפנים.

"אחרי שנה כבר השתתפתי בסרט כל חודש, ולפעמים אפילו יותר. הסוכן – זה שאיתו חתמתי על החוזה – קיטר כל הזמן שלא שווה לו לעבוד איתי, שהשינויים שערכתי בחוזה לוקחים לו את כל הרווח ועוד קיטורים כאלה. הצעתי לו לבטל את החוזה, שהרי לא כדאי שיפסיד. הוא כמובן נבהל מהרעיון. הוא הרוויח פחות מכפי שרצה, אך בסך הכל קיבל סכומים נאים מאד – כמעט כמוני."

"כמה באמת מרוויחים מעבודה כזאת?" שאלתי.

היא התחמקה מלענות ממש. "הרווחתי יפה, הרבה יותר ממה שהייתי מקבלת בעבודות אחרות, אבל אל תשכח שזו לא משכורת. אף אחד לא משלם על הזמנים שבין העבודות."

שמתי לב שהעדיפה לקרוא לכך "עבודות" ולא "סרטים".

"הצלחת לחסוך משהו?"

"מה זאת אומרת 'הצלחתי'? זה הכל עניין של החלטה. אחרי כמה חודשים כבר

חסכתי מספיק בשביל לממן את הלימודים באוניברסיטה. למדתי לפסיכומטרי ועברתי בציון מספיק גבוה לכל הפקולטות. בחרתי ללמוד כלכלה ומנהל עסקים – בחירה לא כל כך יוצאת דופן, אבל לקחתי גם חוג נוסף – פסיכולוגיה."

זה כבר היה מפתיע ממש. כוכבת פורנו שלומדת בשלושה חוגים באוניברסיטה – עוד לא שמעתי על כאלה.

שעון הקיר צלצל. השעה שתיים.

"יש לי עוד קצת זמן." אמרה לי. היא שלחה ידה לעבר מפשעתי. "בא לך להירגע עוד?" שאלה בחיוך שובב.

גופי ענה לה במקום פי. הפעם נתנה לי להוביל, בעוד היא שוכבת על גבה. נשארנו צמודים זמן רב אחרי שגמרנו.

צפצוף של שעון מעורר הפריע לנו. "יש לי הרצאה בארבע. אני צריכה להתארגן" אמרה בעודה מפסיקה את הצפצוף הטורדני. "אני רוצה להתקלח. בא לך להצטרף?" שאלה.

בטח שבא לי. היו לי כבר כמה חברות, עם חלקן אפילו גרתי לתקופה מסוימת, אך אף אחת מהן לא רצתה להתקלח איתי. הן ראו במקלחת מקום פרטי מאד. וחוץ מזה, ממילא הייתי כבר עירום, מזיע וגם מלוכלך קצת באזור המפשעה.

השתובבנו במקלחת כשני ילדים קטנים. סיבנו זה את זה, ליטפנו זה את זה ולא היה חסר הרבה שנקיים שוב יחסים, אך היא הייתה כבר לחוצה להגיע בזמן להרצאה.

התלבשתי מהר ועזרתי לה לסגור את הקרסים בחזייה. "אני לא כל כך רגילה לחזיות, אבל בלימודים אני מעדיפה להיראות קצת יותר שמרנית" הסבירה.

היא לבשה ג'ינס צמוד וחולצת טריקו רפוייה ושוב חבשה את הפאה הנוכרית השחורה. "בשביל מה הפאה?" שאלתי.

"הסטודנטים הם הלקוחות הטובים ביותר לסרטים שלי. לא הייתי רוצה שיתחילו להצביע עליי במסדרונות. חוץ מזה, זה גם צבע השיער האמיתי שלי." הסבירה.

היא גם חבשה את משקפיה. "גם זה כדי שלא יזהו אותך?" שאלתי.

"קצת, אבל בעיקר כדי שאוכל לראות יותר טוב. בלעדיהם איני יכולה לקרוא את הלוח וגם קשה לי לזהות אנשים מרחוק. זה לא מפריע לי בעבודה, אבל מאד מפריע בלימודים."

את השיער השחור אספה לזנב סוס רפוי. "אני מוכנה. תוכל להקפיץ אותי לאוניברסיטה או שעדיף להזמין מונית?"

הסעתי אותה בעצמי. התפלאתי שאין לה רכב.

"לא הספקתי ללמוד נהיגה. התחלתי לעבוד קצת אחרי התיכון, ואפילו שהיה לי עדיין זמן פנוי – לא היה לי כסף. כשכבר היה לי כסף, העדפתי להשקיע בלימודים

כוכבת

באוניברסיטה ולא מצאתי זמן לרישיון. ממילא אין חנייה בתל-אביב, אז אולי עדיף כך בינתיים."

לפני שיצאה מהרכב בכניסה לאוניברסיטה אמרה לי "נוכל להמשיך מחר. יש לי שתי הרצאות בבוקר, אבל אני פנויה אחרי שתיים."
הבטחתי לצלצל אליה בערב ולספר לה מה החלטתי.

כבר לא חזרתי למערכת באותו יום. נסעתי לדירה שלי – כוך מבולגן במחיר מופקע ששכרתי באחד הרחובות הקטנים. בדרך נזכרתי ששוב דילגתי על ארוחה, אך לא הרגשתי רעב. לא ידעתי בכלל מה הרגשתי בעצם. הפגישה הזאת בלבדה אותי לחלוטין.

שכבתי בבגדיי על המיטה ובהיתי בתקרה. ניסיתי להבין מה עבר עליי היום. זה לא התאים לשום דבר שהכרתי. הבחורה – איילת – לא התנהגה כמו אף אחת שהכרתי עד אז. היא הייתה חופשייה איתי לחלוטין לגבי מין ועירום, אך לא הרגשתי שהיה זה יחס מיוחד כלפיי. היא הייתה מתנהגת כך עם כל אחד. אולי זו הסיבה שביקשה מראיין לא נשוי – היא לא רצתה לפגוע בנישואיו של מישהו.

רק המחשבה עליה גרמה לי להתעוררות. זה לא קרה לי עם אף אחת אחרת, אפילו שכמה מהחברות הקודמות שלי היו הרבה יותר יפות ממנה ואפילו הרבה יותר סקסיות – במיוחד בעירום.

חשבתי עוד. ניסיתי לעשות קצת סדר במחשבות שלי, ואולי אפילו נמנמתי קצת, עד שהטלפון שלי צלצל.

"חשבתי שנוכל להמשיך את הראיון כבר הערב, אם תרצה" אמרה לי.

לא ידעתי מה אני רוצה, אך קיבתי ידעה ועוד איך. "התכוונתי לצאת לאכול משהו. את אכלת?"

"לא אכלתי כלום מאז ארוחת הבוקר. לא אכפת לי להצטרף אליך לארוחה. אפשר אפילו כאן בקפטריה, אם אתה רוצה."

לא נראה לי להזמין בחורה לסעודה בקפטריה. אפילו שהמשכורת שלי קטנה, עדיין יכולתי להרשות לעצמי מסעדה קצת יותר נורמאלית, לפחות מידי פעם.

קבענו להיפגש במסעדה שנמצאת לא רחוק מהבית שלי, ובעצם גם לא כל-כך רחוק מהבית שלה. הלכתי לשם ברגל, ולא הספקתי אפילו להתיישב לפני שהיא הגיעה במונית.

אף אחד מהיושבים במסעדה לא זיכה אותה במבט שני. המשקופרית הזרוקה לא נראתה מושכת כלל, אך אני כבר ידעתי מה מסתתר בפנים.

אכלנו ארוחה פשוטה. היא לא ביקשה שום מנות מיוחדות, אך הסכימה לטעום מן המנות עליהן המלצתי, בתור מבקר מנוסה במסעדה. בסיום הארוחה התעקשה לשלם

את חלקה, על אף התנגדותי. "זו לא פגישה רומנטית. אתה מראיין ואני מרואיינת. כל אחד ישלם בעד ארוחתו." הפסקנות שלה לא השאירה מקום לוויכוח.

מול המסעדה יש גן ציבורי קטן. לא היה בו איש, אך התאורה בו טובה והספסלים נוחים. ישבנו שם על ספסל ודיברנו עוד קצת. הרגשתי נוח בחברתה. לא ניסיתי להרשימה, לא ניסיתי לפתותה, רק שוחחנו. זה אפילו לא היה המשך הראיון. מתי שהוא התחיל להתקרר והיא התקרבה אליי. חיבקתי את כתפה והיא הניחה ראשה על כתפי. לא שמתי לב לזמן העובר.

"אני צריכה לשירותים. יש בסביבה מקום כזה?" שאלה לאחר זמן.

"הדירה שלי מעבר לפינה. אפשר ללכת לשם" אמרתי.

עלינו לדירתי יד ביד. קומה שלישית, ללא מעלית. קצת התנשמנו כשהגענו. כבר מעבר לדלת הורידה את סנדליה והמשיכה יחפה לשירותים, משאירה בדרך גם את הפאה השחורה. היא לא שהתה שם זמן רב, לשמחתי. גם אני נזקקתי לחדרון הקטן ההוא.

היא ירדה על המיטה כאשר יצאתי. לא היה בעצם מקום אחר לשבת. הטלויזיה הייתה דלוקה על חדשות חצות, אך היא כיבתה אותה ברגע שראתה אותי. "עוד צרות ואסונות. עדיף לא לשמוע."

התיישבתי לצידה. "את רוצה שנמשיך בראיון, או אולי את מעדיפה משהו אחר?" היא פיהקה. "זה היה יום ארוך, ומחר יש לי הרצאה בשמונה. הייתי מעדיפה ללכת לישון."

"את רוצה שאלווה אותך הביתה?"

"רק אם אתה לא רוצה לתת לי לישון אצלך."

קצת הופתעתי. "אם את רוצה – בבקשה."

בלי הרבה טקס התפשטה לגמרי, לקחה מהתיק שלה מברשת שיניים ונכנסה לחדר האמבטיה. הסרתי את כיסוי המיטה וסידרתי את הכריות. התפשטתי גם אני, אך נשארתי לבוש בתחתונים.

"באיזה צד אתה נוהג לישון?" שאלה כשיצאה מחדר אמבטיה.

"לרוב אני ישן באמצע, אבל צד ימין הוא הצד המועדף שלי" אמרתי.

היא נכנסה מתחת לשמיכה בצד שמאל. "לילה טוב" אמרה ועצמה את עיניה.

"לילה טוב" עניתי. מיהרתי להתארגן גם אני לשינה והצטרפתי אליה למיטה. היא כבר הייתה מאד מנומנמת, אך כאשר חשה בנוכחותי התקרבה ונרדמה כשגופה נוגע בגופי.

לא נרדמתי מיד. עדיין ניסיתי להבין מה קורה, אך לבסוף נרדמתי. גופה החמים הרגיע אותי, מן הסתם.

השעון צלצל בשעה שבע. הושטתי את ידי לכבותו והסתבכתי בערימת שיער

כוכבת

בלונדיני. לרגע לא הבנתי, ורק אחר כך נזכרתי באירועי אתמול. היא לא רצתה לקום. היא חיבקה אותי וניסתה להמשיך לישון. הזכרתי לה את ההרצאה בשמונה. אחרי הפעם השנייה החלה לקלוט.

"מה השעה?" שאלה.

"שבע וחמש דקות בבוקר."

"אז צריך לקום. תוכל להרתיח קצת מים לקפה? אני אטפל בשאר."

המים רק החלו לרתוח כאשר יצאה מחדר האמבטיה. היא הייתה כבר לבושה באותם בגדים כמו אתמול – כמובן, אך לא חבשה עדיין את הפאה.

עד שגמרתי להתגלח ולהתלבש חיכה לי כבר ספל קפה, ולידו פרוסת לחם קלוי.

"אל תשכח להמתיק את הקפה. לא ידעתי איך אתה רוצה אותו, אז לא המתקתי" אמרה לי. היא כבר סיימה לאכול את הפרוסה שלה והספל שלה היה כבר כמעט ריק. "תוכל להסיע אותי לאוניברסיטה או להזמין לי מונית?"

את הפאה סידרה כבר באוטו. נפרדנו בשער האוניברסיטה. לפני שיצאה מהרכב הדביקה לי נשיקה בלחי. לא הבנתי למה, אבל גם לא היה לי זמן לחשוב. היו לי עוד כמה פקקים לעבור בדרך לעבודה.

"פגשת אותה?" שאלה שרית. הנהנתי.

"אני יכולה לתמלל לך את ההקלטה" הציעה. היא לא הצליחה להסתיר את יצר המציצנות שלה. יותר משרצתה לעזור לי רצתה לשמוע בדיוק מה קרה. לא רציתי לתת לה את ההקלטה, ואז נזכרתי שבעצם גם לא הפעלתי אותה ונזכרתי במה שעשינו במקום.

"לא הקלטתי. זו הייתה יותר פגישת הכרות. אבל תודה על ההצעה" עניתי.

לאחר שסיימתי את סבב הטלפונים היומי שלי נזכרתי שבעצם לא סיכמתי כלום עם איילת. איכשהו התאים לה יותר להיות איילת מאשר "הכוסית הלוהטת", גם אם הייתה לה הצדקה מלאה לכינוי.

ניסיתי לסכם את עיקרי הפגישה של היום הקודם. זה היה קשה מאד. המילים נשארו ריקות ללא האווירה המתאימה מסביב, אותה לא הייתי מסוגל להעביר למילים, וגם לא הייתי בטוח שכדאי. יצאתי לצהריים בשעה אחת. לא שמתי לב לאוכל. רק חיכיתי שהשעה שתיים תגיע. כמה דקות לפני שתיים צלצל הטלפון שלי.

"לא זכרתי אם קבענו פגישה להיום או לא. אתה רוצה לבוא?" זאת הייתה איילת.

"לא ממש סיכמנו, אבל אם מתאים לך – אגיע תוך רבע שעה בערך."

"אז בוא. יש לך ראיון להשלים."

השוער הפנה אותי מיד למעלית, ואיילת חיכתה לי בפתח הדירה. הפעם לבשה

חלוק פרחוני מבד משיי. הוא נראה כמשהו שהיה מתאים לאחד מסרטיה, אך היא לא נראתה בו זולה. להיפך – היא נראתה בו מאד אצילית.

היא הייתה במצב רוח מאד משונה. "מה תרצה שאהיה היום בשבילך: פאם פאטאל? אישה-חתול? אצילית ומרוחקת? או אולי דווקא זנזונת חצופה?" היא ליוותה כל דמות בהבעה מתאימה ובתנועות תואמות, ואני כמעט פרצתי בצחוק.

"אני רוצה שתהיי את עצמך – זה מספיק!" אמרתי לה ברצינות.

"מיהי אני עצמי? אפילו אני לא תמיד יודעת." גם היא דיברה ברצינות, כמעט בכעס. תגובתה הפתיעה אותי. האם היא כה מסוכסכת עם עצמה? זה לא נראה כך ביום הקודם.

היא חזרה מיד להיות המארחת האדיבה. היא הביאה מהמטבח מגש ועליו שתי כוסות וכמה בקבוקי משקאות קלים והניחה אותו על השולחן. כאשר התרוממה מהשולחן נתנה לחלוק ליפול על הרצפה. היא לא לבשה דבר תחתיו.

איילת התיישבה לצידי. שוב התקשיתי להתרכז בשאלות אותן התכוונתי לשאול. האם עשתה זאת בכוונה? ביקשתי ממנה לחזור וללבוש את החלוק.

"יש לי רעיון יותר טוב" אמרה.

היא נעמדה מולי וביקשה ממני לעמוד. היא הורידה ממני את החולצה ושפשפה את פטמותיה בחזי, ואז התכופפה ופרפה את כפתורי המכנסיים שלי. תוך רגע עמדנו שנינו עירומים וחבוקים. היא הרימה רגל אחת על הספה שמאחורינו ואפשרה לי להגיע אל פתחה החם. אחרי זמן מה היינו שוב חבוקים על הספה ומנסים להירגע.

מזגתי לנו שתי כוסות מאחד הבקבוקים. היא קיבלה ממני את הכוס בחיוך של תודה. אחרי כמה דקות המשיכה לספר, ממשיכה מאותה נקודה בה נפסק הסיפור יום קודם כאשר ראשה על ברכיי וידי על שדה.

"התחלתי ללמוד באוניברסיטה. נרשמתי בשמי האמיתי, כמובן. אתה יודע איך זה ללמוד באוניברסיטה – יש ימים בלי רגע אחד לנשום ויש ימים פנויים לגמרי. לא התקשיתי לשלב את העבודה עם הלימודים בשנה הראשונה, אך הצלחת הסרטים שלי גרמה לכך שיבקשו ממני עוד ועוד. לא רציתי לוותר על העבודה, אך גם לא רציתי שהלימודים ייפגעו – בסך הכל הם היו חשובים לי יותר. תודות לשינויים שהכנסתי בחוזה הייתי מסוגלת לדרוש שכל העבודה תבצע בחופשות הלימודים – בעיקר בקיץ. ממילא אז מזג האוויר יותר נוח לכך, במיוחד בחו"ל.

מספר הסרטים לשנה ירד קצת, אך זה לא הפריע יותר מידי. את כל ההכנסות מהעבודה ניסיתי להשקיע בצורה נבונה, כדי לשמור על ערכן ואולי אף להרוויח מההשקעה.

כבר לא יכולתי לגור אצל אמא. הייתי מקבלת אינספור טלפונים כל יום ולפעמים גם הטרדות. אמא גם התחילה להיות מוטרדת ממני. 'את לא נחה מספיק' אמרה לי. החלטתי לעבור לגור לבדי. הסוכן המליץ לי לחפש דירה במקום כזה, בו יש שמירה

כוכבת

הדוקה. 'אי אפשר לדעת איזה משוגע ינסה להגיע אלייך' אמר לי. מחיר השכירות כאן גבוה, אבל הפרטיות שלי מובטחת.

"ואיך זה משתלב עם הלימודים?" שאלתי.

"בקלות. גם כך אין לי כל הנחה ממילא, אז לא משנה אם אני גרה בפחון או בארמון. אף פעם לא הזמנתי חברים ללימודים הביתה, וגם לא שותפים לעבודה. כאן זה ממש 'ביתי' הוא מבצרי'."

"אבל אותי הכנסת לביתך" ציינתי.

"טוב, לכלל כלל יש יוצא מן הכלל."

בכל אופן, הצלחתי די טוב בלימודים. אף אחד לא חשד שהשלומפריית הממושקפת היא כוכבת פורנו מצליחה. סיימתי כלכלה בהצטיינות ומנהל עסקים בהצטיינות יתרה. רק בפסיכולוגיה נשארתי בינונית.

"כבר סיימת תואר ראשון? מתי? ומה את עושה עוד באוניברסיטה?"

"כן, סיימתי תואר ראשון לפני שנתיים. היה שם גם איזה סטודנט שלמד כלכלה ועיתונות בשם איציק. אתה מכיר אותו במקרה?"

רגע! היא התכוונה אליי!

ניסיתי להיזכר בטקס הסיום. כן, הייתה שם סטודנטית רזה וממושקפת שקיבלה תואר בהצטיינות. אפילו לא זכרתי אם ראיתי אותה בהרצאות. אבל לא קראו לה איילת. איך קראו לה?

היא המשיכה לדבר. "כרגע אני לומדת למאסטר בכלכלה. אני מתכוונת להפסיק עם העבודה הנוכחית, אבל יש לי עוד שני סרטים בהם התחייבתי להשתתף. אחרי שאגמור את החוזה אני מקווה למצוא עבודה רגילה יותר בתחום אותו למדתי. אני גם יודעת שאני טובה בו – הצלחתי להרוויח יפה מכל ההשקעות שלי. זה כבר אפילו הרבה יותר מההכנסות מעבודה, בעצם."

"אז את עשירה עכשיו?"

"לא צריך להיסחף! יש לי מספיק חסכונות כדי לחיות יפה כמה שנים אפילו בלי לעבוד בשום מקצוע, אך זה לא יספיק להרבה שנים."

שמתי לב שהיא לא רצתה לדבר על הנושא הכספי, גם אם לא בדיוק הבנתי למה.

היא שתקה כמה דקות ואני לא הצלחתי לחשוב על שאלה חכמה לשאול אותה. גם לא ממש הרגשתי צורך בכך. היא הייתה איתי, ידי טיילה על גופה, ולא חשתי כל צורך בדיבורים. גם היא הרגישה כך כנראה. היא הצטנפה לכדור, ראשה עדיין על ברכיי, ונראתה שלווה מאד.

"מתחשק לי גלידה" אמרה פתאום. היא קמה מן הספה ופסעה למטבח, פתחה את המקרר ובדקה את תוכנו.

"נגמרה הגלידה. שכחתי לקנות בדרך הביתה." אמרה באכזבה. "בא לך לצאת

לאכול גלידה בחוץ?"

למען האמת – לא ממש בא לי. הייתי מוכן להמשיך כמו קודם, אך לא רציתי לאכזבה. התלבשנו – היא לבשה שוב ג'ינס וחולצת טריקו, קצת יותר הדוקה, ואספה את שיערה לזנב סוס, אך בלי הפאה. היא חבשה, כמובן, את משקפיה.

"שמעתי שפתחו לא מזמן גלידרייה חדשה בכיוון הזה" אמרה כשיצאנו מהבניין. היא הצביעה בכיוון הכללי של הבית שלי.

"את יודעת את הכתובת?"

"לא זוכרת בדיוק, אבל אם לא נמצא גלידרייה נוכל לאכול גלידה בבית קפה – ואני מזמינה אותך" מיהרה להדגיש. לא הרגשתי נוח בכך. אני חונכתי על ברכי השיטה לפיה הגבר הוא זה שמשלם, אך היא לא הייתה מוכנה לשמוע על כך.

פסענו בכיוון. השדרה הקטנה לא הייתה מטופחת, אך לקראת הקצה – קרוב יותר לדירתי – מצאנו גלידרייה שנראתה חדשה. הזמנו שתי מנות גדולות. היא לא עשתה שום חשבון לקלוריות וגם לא למחיר. כאשר סיימנו השאירה טיפ יפה למלצר.

חשבתי שנחזור לביתה, אך היא המשיכה דווקא בכיוון האחר. לא שמתי לב מתי זה קרה, אך פתאום גיליתי שאנו צועדים יד-ביד. משום מה הרגשתי שכך דווקא יותר טוב.

הגענו לגן הציבורי בו ישבנו בלילה. בשעה זו היו בו עדיין הרבה ילדים ששיחקו וכן כמה הורים שהשגיחו. היא בחרה ספסל וסימנה לי להתיישב לידה.

"יש לך כבר נושא לעבודת המאסטר?" שאלתי אותה.

היא קצת הופתעה מהשאלה. נראה שלא חשבה כלל על הראיון.

"כן, ואפילו כבר כתבתי את רובה. מדובר בניתוח שוק ההון באופן שונה מהמקובל. כשהתחלתי להשקיע לא ידעתי את הניתוחים המקובלים. ניסיתי לקרוא את מאזני החברות השונות ואת הערכות הכלכלנים לגבי כיווני התפתחות צפויים, אך פעלתי יותר לפי אינטואיציה. אחרי שראיתי שכל ההשקעות שלי הצליחו, ניסיתי לנתח אותן באופן קצת יותר מסודר ואז לממש את תוצאות הניתוח בהשקעות נוספות. עד עכשיו התוצאות מוצלחות מאד, והמנחה שלי אומר שזאת תהיה כמעט מהפכה בדרכים בהן מתייחסים לעניין. אתה מעוניין לראות מה כתבתי?"

"אשמח לראות זאת, אך אני בכלל לא בטוח שאוכל להבין הכל. הדגש שלי היה בתחום העיתונות. כלכלה הייתה אצלי במקום הרבה יותר נמוך, אפילו שאולי היה עדיף להפוך את הסדר."

"אני מאמינה שתוכל להבין די בקלות, אם כי ייתכן שמבחינתך היה עדיף לו שמת את הדגש על כלכלה. מצד שני, אם אתה מעדיף את תחום העיתונות, אז החלטת נכון."

"אז חשבתי שאני יודע מה אני מעדיף. אחרי שנה ככתב בעיתון אני כבר לא בטוח בכלל."

כוכבת

היא חייכה אליי. הפעם היה זה חיוך מכל הלב. הוא הפתיע והמם אותי. החיוך הפך אותה פתאום ליפהפייה, לפחות בעיניי.

"ראיתי את ציוניך בכלכלה וגם את אלה בעיתונות. נראה לי שהחלטת נכון, והרקע בתחום הכלכלה יוכל לעזור לך להתקדם בעתיד, אני בטוחה."

לא נשארנו הרבה בגן. הוא היה רועש מידי. ליוויתי אותה חזרה לביתה, אך נפרדנו לפני הכניסה. הייתי צריך להזיז את הרכב קרוב לביתי.

שוב התקשיתי להירדם. נזכרתי שאמרה כי ראתה את ציוניי. מה פתאום? מתי? איך בכלל הרשו לה? נזכרתי גם שסיפרה על הגלולות ועל אמצעי המניעה האחרים. לא זכרתי שהשתמשנו באיזה אמצעי מניעה בשני הימים בהם הייתי איתה, או שאולי רק לא שמתי לב? ועוד הטריד אותי שלא הצלחתי להבין מה קורה איתי. מאז שנחת עליי הראיון איתה הכל התבלבל. תחילה היה הסיפור עם שרית שאליו לא הייתי מוכן כלל, וכעת איילת. לא זה לא היה שמה האמיתי.

קמתי מהמיטה וחיפשתי בארון את תמונת המחזור בכלכלה. בשורה שלישית בצד שמאל מצאתי תמונה של בחורה במשקפיים שנראו מוכרים. קשה היה לזהות את הפנים, אך לא הייתה שם מישהי אחרת עם משקפיים כאלה. קראתי את השם: איילת שוורץ. כן. זאת הבחורה שסיימה בהצטיינות.

חזרתי למיטה, אך לא לזמן רב. דפיקות בדלת העירו אותי מן הנמנום. 'מי דופק בדלת בשעה כזאת?' תמהתי. בעצם לא היה כל כך מאוחר – רק אחת-עשרה בלילה. הצצתי בעיניי. משקפיים. שיער אסוף בזנב סוס.

"מה קרה?" שאלתי אותה אחרי שפתחתי את הדלת.

"לא יכולתי להירדם, ונזכרתי שבלילה הקודם נרדמתי ממש טוב. אתה מוכן לארח אותי לעוד לילה?"

לא יכולתי לסרב. היא התכרבלה לצדי במיטה ונרדמה תוך דקות ספורות. גם אני נרדמתי די מהר, אחרי שתמהתי שוב מה קורה איתי.

התעוררתי מריח של טוסט ושל קפה טרי, ולפני שהצלחתי לפקוח את עיניי שמעתי גם לחישה באוזני: "קופי, טי, אור מי?"

בלי לפקוח את עיניי משכתי אותה אליי למיטה.

הורדתי אותה סמוך לביתה לפני שנסעתי לעבודה. עברתי את שיגרת היום הרגילה מבלי לחוש בה כלל. אפילו לא הבחנתי במזכירה ששוחחה עם שרית עד אשר שמעתי אחת מהן אומרת "הילד מאוהב". תמהתי למי התכוונו.

אחר הצהריים נקראתי שוב לעורך. לא הספקתי אפילו לתהות למה. רק ניסיתי להתרכז בדבריו. הוא מאבד סבלנות כאשר הוא נאלץ לומר משהו פעמיים.

"אתה בוגר כלכלה, נכון?" שאל.

"כן, זה היה הנושא המשני שלי, אחרי עיתונות."

"יופי. הכתב הכלכלי נמצא כעת באיזה כנס בדרום ובדיוק קיבלנו ידיעה על איזו תיאוריה מהפכנית בנושא שוק ההון שהועלתה על ידי איזו חוקרת צעירה. אני מבקש שתבדוק עם האוניברסיטה ותנסה להשיג כמה שיותר נתונים על התיאוריה ועל החוקרת."

נו, זו נשמעה כמו עבודה קצת יותר מעניינת מאשר 'הכתב לענייני שום דבר'. חזרתי לשולחני וניסיתי לבדוק באתר האוניברסיטה מהן עבודות המחקר בכלכלה שפורסמו לאחרונה או עומדות להתפרסם בקרוב. היו שם כמה עבודות בנושא שוק ההון, אך רק שורה אחת שעניינה אותי ממש:

"מבט חדש אל שוק ההון – בשלבי סיום – איילה שוורץ".

לא עבר זמן רב עד שנזכרתי בשיחתי ביום הקודם עם איילת-איילה. כיצד דלף נושא עבודתה לעורך, ובתזמון כה מושלם? זה היה ממש מוזר.

התקשרתי לפקולטה לכלכלה וביקשתי לברר פרטים על עבודת המחקר. כל מה שהצלחתי להשיג היה תיאור בן שלוש שורות של מהות העבודה ומספר טלפון אל החוקרת. לא הייתי זקוק לו, בעצם. הוא כבר היה רשום אצלי, אם כי תחת שם שונה. התקשרתי לאיילה וביקשתי להיפגש איתה בספריית הפקולטה. היא קצת התפלאה על המיקום, אך הסכימה להיפגש לקראת סוף היום, אחרי שתסיים מטלות אחרות.

היא כבר נמצאה שם כאשר הגעתי, קצת אחרי חמש. היא הייתה עסוקה בעיון בכמה ספרים במקביל ובכתיבה שקדנית במחברת. התפלאתי שלא השתמשה במחשב נייד כשאר הסטודנטים. היא הרימה עיניה אליי בחיוך כאשר התקרבותי וסימנה לי לשבת לצידה, אך המשיכה בעיסוקה למשך עוד כעשר דקות לפני שסגרה את הספרים ופנתה אליי.

"אני מצטערת. זה לקח יותר זמן משציפיתי" לחשה לי.

"בואי נצא ונדבר בחוץ" הצעתי, גם אני בלחישות.

"רק עוד רגע. אני צריכה להחזיר הכל למקום."

עזרתי לה לסחוב את הספרים הכבדים, ואז יצאנו לדשא.

"כעת יש לי משימה חדשה" סיפרתי לה. "עליי למצוא כמה שיותר על עבודת המחקר המהפכנית בנושא שוק ההון ועל החוקרת שמאחוריה. אולי את מכירה אותה ויודעת מי סיפר זאת לעורך שלי?"

היא צחקה בקול. "אני מכירה קצת את החוקרת, לפחות את החלקים שהצלחתי לראות במראה, אבל איני בטוחה מי סיפר זאת. יש לי חשד שזה המנחה שלי, כי כבר התקשרו אליי מעוד שני עיתונים."

לא יודע למה, אך הרגשתי הקלה לשמע דבריה.

"תרשי לי להיות אקסקלוסיבי בנושא הזה, או לפחות הראשון?"

כוכבת

"אתה הראשון. לאחרים אמרתי שאני עסוקה בחודש הקרוב ולא אוכל להתפנות לראיון לפני סיום הסמסטר. זה אפילו די נכון. אני אמורה למסור את העבודה בעוד שבוע ולהגן עליה בעוד שלושה שבועות." היא שוב צחקה, וצחוקה נשמע לי כצלצול פעמונים.

שוחחנו שם עוד כמה זמן, ואז הסעתי אותה לביתה. לא עליתי, רק חיכיתי כמה דקות עד שחזרה, ואז המשכנו לביתי.

באותו ערב צפינו יחד בתוכנית הבידור בטלוויזיה. איני זוכר מה היה בה, אני רק זוכר שהיינו מחובקים ועירומים ומאושרים.

בבוקר העירה אותי באותו אופן כמו בבוקר הקודם, ושוב החזרתי אותה לביתה בדרך למשרד.

_*-

הכתבה על המחקר החדשני הופיעה בעמוד הראשון של מוסף הכלכלה בסוף השבוע. איילה התעקשה שלא אצרף תמונה.

המשכנו להיות יחד כל לילה, לרוב בבית שלי.

ליוויתי אותה להגנה על עבודת המחקר. היה לי תירוץ טוב וזה נחשב לי ליום עבודה. איילה לא התקשתה כלל, אם כי נראה לי שהפרופסורים המכובדים כבר החליטו מראש לא להקשות עליה.

באותו ערב ציפיתי שתרצה לחגוג, אך היא הייתה במצב רוח רע מאד, כמעט על סף בכי. לא הבנתי למה. התואר היה כבר בידיה, בעצם, גם אם יעברו עוד כמה שבועות עד שתקבלו באופן רשמי. ניסיתי להבין, ניסיתי לתמוך, ניסיתי לנחם – כלום לא עזר. בסופו של דבר נשברתי ושאלתי באופן ישיר לחלוטין:

"מה גורם לך למצב רוח כל-כך רע? את חייבת לומר לי כדי שאוכל לעזור."

היא נאנחה והתיישבה לידי. היא הניחה את ראשה על כתפי ושתקה כמה דקות, אך לבסוף החלה לדבר בשקט:

"בשבוע הבא אני אמורה לחזור ולעבוד בסרט. עד לא מזמן אהבתי זאת, וזה ניכר גם בתוצאות. כעת אני מרגישה שאני רוצה משהו אחר לגמרי, שהשתתפות שלי בסרט תהיה בעצם כמו אונס, ואני פוחדת..."

ליטפתי את שיערה. השורשים השחורים כבר החלו להיראות מתחת לרעמת הבלונד. היא תצטרך גם לטפל בזה לפני שתחזור להצטלם. ניסיתי להבין את רגשותיה וגם לנסות להבין את רגשותיי. לא הבנתי מה גרם לה לשנות את גישתה לסרטים הללו. אולי פשוט החלה להתבגר? לא הפריע לי שהיא תצטלם בעירום. היא כבר עשתה זאת בעבר, כך שזה לא ממש שינה לי. עם זאת הפריע לי שהיא תקיים יחסים עם גברים אחרים. האם זו קינאה? באיזו זכות?

"אהיה איתך, אם את רוצה" הבטחתי, מבלי לדעת אם בכלל אוכל לקיים.

"באמת? יופי! זה יקל עליי מאד." היא חיבקה אותי.

לא שוחחנו עוד על כך, אך מצב רוחה השתפר פלאים. לא יצאנו לחגוג, אך חגגנו במיטה עמוק אל תוך הלילה.

למחרת בערב אמרה לי: "דיברתי עם הסוכן שלי ועם המפיק. הם מוכנים שתהיה איתי בתנאי שלא תפריע. דרשתי שיספקו לך גם כרטיסי טיסה והם הסכימו. נצא כנראה בסוף השבוע הבא."

לא חשבתי שאוכל לקבל חופשה כדי להצטרף אליה, אבל אולי אוכל להציג זאת כעבודה? ביקשתי להיפגש עם העורך וסיפרתי לו שהוזמנתי להיות נוכח בצילום סרט ארוטי בחו"ל, ושאפילו הטיסה לא תהיה על חשבון העיתון. הוא שמח להקצות לי כמה ימים שארצה למשימה הזאת, "ואל תשכח גם לצלם קצת" הוסיף בקריצה.

ככל שהתקרב מועד הנסיעה הייתה איילה לחוצה יותר. "אף פעם לא הרגשתי כך. איני מבינה מה עובר עלי" אמרה לי. את כל ההכנות עשתה בדירתה, ולרוב נשארנו גם לישון שם. השוער כבר הכיר אותי ואפילו סידר לי חניה מתחת לבנין. "הגברת איילת אינה מנצלת את זכות החניה שלה, אך היא רשאית לאפשר לבן-זוגה לחנות במקומה" הסביר. לרגע לא קלטתי את נושא "בן-זוגה", אבל במחשבה שנייה הבנתי שאנו כבר זוג, בעצם, גם אם מעולם לא הצהרנו על כך. זה קצת הביך אותי. עד אז לא חשבתי כלל על מהות הקשר בינינו. מה עושה עיתונאי מתחיל עם כוכבת פורנו בינלאומית או עם חוקרת בעלת שם בכלכלה? מה בכלל טיב הרגשות בינינו? היו לי שאלות רבות אל עצמי, ואף לא תשובה אחת. רק ידעתי שטוב לי בחברתה וגם לה טוב בחברתי. השאר לא נראה חשוב.

בלילה שלפני הטיסה לא הצליחה איילה לישון כלל. כל הליטופים שמרגיעים אותה כרגיל רק הרגיזו אותה; השקט הרגיז אותה וגם הדיבורים. אני הצלחתי להירדם לכמה שעות של שינה טרופה, אך היא לא הצליחה כלל. דאגתי לה. כיצד תוכל לתפקד לאחר הטיסה אם היא שבר כלי עוד לפני?

הטיסה עברה בשלום. דווקא במטוס, במחלקת העסקים, הצליחה להירדם. גם הסוכן שלה טס איתנו, אך הוא לא ישב קרוב אלינו, לשמחתי. עד לנחיתה הצליחה כבר להתאושש וללבוש ארשת מקצוענית. השינוי היה מדהים: מבחורה פשוטה בחליפת עסקים וורודה הפכה לכוכבת, וכל זה מבלי לשנות דבר – אפילו לא את האיפור. גם אני נאלצתי להתאים את עצמי. סידרתי את העניבה, יישרתי את הז'קט וניסיתי ללבוש ארשת של ביטחון וחוצפה, כפי שראיתי בטלוויזיה. לא הייתי בטוח שהצלחתי, אך איילה נתנה לי חיוך מעודד, וזה הספיק.

מישהו חיכה לנו עם שלט ועליו שם חברת ההפקה. הסיעו אותנו למלון מפואר ונתנו לנו דירה בקומה העליונה. מזל שלא הייתי צריך לשלם. לילה אחד שם עלה כמו כמה חודשי משכורת שלי.

בערב לקחו אותנו למסעדה מפוארת, וכמה אנשים נגשו לאיילה שתחתום להם

כוכבת

על עטיפת הדי.וי.די של הסרטים. לפי ההתייחסות אליה אפשר היה לחשוב שמדובר בכוכבת אמיתית ולא בסרטי פורנו.

שנינו כבר היינו עייפים מאד כאשר חזרנו למלון. נרדמנו כשני בולי עץ עד הבוקר.

איילה שוב הייתה עצבנית מאד כאשר קמנו, ולא הצלחתי להרגיעה בשום אופן. חשבתי שהכל כבר אבוד, אבל ברגע שצלצלו אלינו מהלובי להודיע שהלימוזינה מחכה, כאילו במגע של קסם, הפכה הבחורה העצבנית והמתוחה לכוכבת זוהרת ורגועה. איני יודע איך היא מסוגלת לכך. אני הצלחתי להירגע במקצת רק בדרך, וגם זה בקושי. אף פעם לא הייתי נוכח בצילום של סרט, בוודאי לא סרט כזה, והחווייה המצפה לי ריגשה אותי מאד.

האתר אליו הגענו היה ווילה גדולה עם בריכת ענק באחד הפרברים. עלילת הסרט הייתה פשוטה מאד, כצפוי, והטקסט מינימאלי. איילה הייתה אמורה להיות בעלת הבית הנחה לה על כיסא נוח לצד הבריכה, ושותפה לסרט היה הגנן שמטפל בצמחיה מסביב. לא צריך להיות מומחה כדי להבין לאיזה כיוון מתפתחת העלילה. בהמשך יש עוד קטע, בו מגיעה אליה חברה לביקור, והגנן לא מקפח גם אותה.

בחדר ההלבשה (שם קצת משונה כאשר מדובר בסרט כזה) חיכו לאיילה המלבישה והמאפרת. איילה פשטה את בגדיה ולבשה ביקיני זערורי, ואז ניגשה לעמדת המאפרת. זו טיפלה בה במיומנות ותוך דקות ספורות הפכה אותה מבחורה סתמית לכמעט יפיפיה. היא הדגישה את עיניה, הבליטה את עצמות הלחיים וטשטשה את האף. היה קשה להאמין שזו בעצם אותה אישה שהכרתי.

ישבתי מאחורי הבמאי בזמן הצילומים. כל קטע צולם בשלוש מצלמות בו זמנית מכיוונים שונים. העלילה התקדמה כצפוי ובמהרה השילה איילה את החלק העליון של הביקיני וגם החלק התחתון ירד אחריו. כאשר גם שותפה לסרט הסיר את בגדיו לא הופתעתי לגלות איבר בעל מימדים יוצאי דופן.

"אל תתרגש. הרוב זה סתם סיליקון" שמעתי קול נשי לוחש באזני. הפניתי את ראשי לאחור. בחורה צעירה אחרת בביקיני זערורי עמדה שם. חזה הענק (סיליקון?) בלט לכל הכיוונים והביקיני כיסה בקושי את פטמותיה.

"הי, אני רייצל 'ביג בובס'. אתה החבר של כוסית?" היא אמרה "כוסית" בעברית, כאילו זה היה שם פרטי.

"כן, אני החבר שלה. שמי איציק, או אייזיק באנגלית." הייתה זו הפעם הראשונה שמישהו התייחס אליי בתור "החבר של", ופתאום הרגשתי שהתואר הזה מתאים. אני באמת חבר שלה.

העלילה התקדמה כצפוי, והאיבר הענק, בכיסוי קונדום, ניסה למצוא את דרכו למקום המיועד. לא הרגשתי דבר. האשה המאפרת שמולי לא הייתה איילה שאני מכיר. היא הייתה איזו אישה זרה שגרה איתה באותו גוף.

"קאט! קאט! קאט!" צעק הבמאי.

הוא ניגש לאיילה. "את לא יכולה להמשיך ככה. את מתנועעת כאילו לקחת חבילה של גלולות הרגעה, לא כמו הכוכבת הכי יקרה בתחום. איפה כל הלהט, כל החשק שהראית לנו בסרטים אחרים?"

הוא חזר למקומו. "כולם למקומות. בואו ננסה שוב כמו שצריך."

בניסיון השלישי נשבר השחקן. הוא כבר לא היה מסוגל להתאפק ומילא את הקונדום. הבמאי היה מיואש, אך לאיילה היה רעיון אחר. היא התלחשה עם הבמאי ואז באה אליי. כל לבושה הסתכם בכובע רחב שוליים ובזוג כפכפים.

"ביקשתי מהבמאי שיצלם את הקטע הזה איתך בתור בן-זוגי. ממילא לא רואים את הראש, ובקושי את הגוף. הם יוכלו לתקן את הפספוסים בזמן העריכה."

"איך אני בכלל יכול להתחרות איתו? ראית מה יש לו שם בין הרגלים?"

"ראיתי גם מה יש לך בין הרגלים, וזה אפילו יותר טוב. בעריכה ישלבו הכל. בוא ננסה, לפחות, שלא תהיה כאן פאשלה גדולה."

הייתה לי ברירה? המאפרת איפרה את האזור כך שיהיה בצבע דומה לזה של השחקן האחר, ומכל הנגיעות שם התחיל האבר כבר להזדקר.

"יפה מאד!" שמעתי את הכוכבת האחרת אומרת. עוד לפני שבדקתי למה התכוונה כבר ידעתי, בעצם. על אף המבוכה היה בכך גם עידוד מסוים. לפחות לא אהיה לצחוק בעיניהם.

הבמאי הסביר לי מה הוא רוצה ואיילה הוסיפה את ההסברים שלה. בכל המהומה וההתלהבות לא הצלחתי לשים לב מתי התחילו לצלם, אבל אחרי כמה דקות שמעתי "קאט! יופי. הפעם זה היה מושלם!"

יצאנו להפסקת צהריים. הכוכבות לבשו חלוקים קצרים וגם אני קיבלתי חלוק דומה. אכלנו בחדר האוכל של הווילה – היה שם מספיק מקום אפילו לצוות כפול. הארוחה הובאה על ידי חברת קייטרינג מהמובילות, אך ההגשה הייתה עצמית.

כאשר ניגשתי לקחת קינוח עבורי ועבור איילה פגשתי שם בכוכבת האחרת. "אשמח לראות מה כל כך מלהיב אצלך לאחר הארוחה" אמרה לי. לא ידעתי מה לענות. רק מלמלתי משהו בלתי מחייב וחזרתי לשולחן.

"ראיתי שהיא מאד רוצה לנסות אותך" אמרה לי איילה. "אתה מעוניין?"

"בכלל לא חשבתי על זה. אשמח יותר לסיים כאן ולחזור הביתה. זה לא מתאים לי בכלל." הייתי בעצם קצת סקרן, אך כל המצב הביך אותי. לא הבנתי אפילו איך הצלחתי לשתף פעולה בקטע בו השתתפתי, אך לא התכוונתי להפוך את זה לקריירה.

"לא נראה לי שתצליח להתחמק ממנה" אמרה לי איילה. היא נשמעה קצת לחוצה. "רק תוודא שלא תתנשק איתה ולא תיגע בה בלי קונדום. יש שמועות שהיא נשאת איידס, אפילו שהיא מכחישה אותן." היא נראתה לי ממש מודאגת.

"בסדר. אם לא תהיה ברירה, אוודא לפחות זה. עדיף שבכלל לא יהיה צורך."
לאחר הארוחה חזרנו להסרטה. הכוכבת האחרת הגיעה לברייכה, וכמובן נפטרה במהרה מבגדיה, בעוד איילה והשחקן מדמים פעילות מינית סוערת. היא הצטרפה לחגיגה והחלה ללטף את השחקן. הוא "גילה" פתאום את נוכחותה והחל לכבד אותה בליטופים, בעוד היא מלקקת את האיבר ששחרר מהקונדום. איילה קפצה בינתיים לברייכה ויצאה מהתמונה. עטופה במגבת גדולה באה לשבת לצידי.
הסצנה מולנו נמשכה כמצופה, אך הבמאי לא היה מרוצה. היה ברור לי כי הכוכבת ההיא מנסה לגרום לכך שאחליף את השחקן, אך לא ידעתי כיצד למנוע זאת.
"תתכונן; היא תבקש עוד מעט שאתה תבוא." לחשה לי איילה.
"אני מוכרח?" שאלתי.

"כמעט. זה יכול לגרום בעיות ולעכב אותנו כאן עוד כמה ימים אם לא תסכים."
כמה דקות אחרי כן ביקש ממני הבמאי להחליף שוב את השחקן. איילה ניהלה איתו משא ומתן בסופו הסכים לתנאים שלה. לא שמת לי לב בדיוק מה סיכמו כי שוב עברתי איפור מהיר והם שוחחו בלחש.

לא הייתי חייב להיזהר מנשיקות – לא היו לבחורה ההיא כל כוונות להתנשק. היא רצתה רק חלק אחד ממני, אותו דאגתי לכסות בקונדום. היא הצליחה לגרום לי להעריך את איילה עוד יותר. כל תנועותיה היו זיוף אחד גדול, ואפילו כאשר הודתה לי על החוויה לא הרגשתי שבאמת נהנתה. אני בוודאי שמחתי להשאיר מאחוריי את הקטע הזה.

בדרך חזרה למלון עצרנו לארוחת ערב מוקדמת במסעדה מפוארת. גם פה נגשו אלינו אנשים וביקשו מאיילה חתימה. היא התנהגה בלבביות מקצועית, אך יכולתי לראות כי הרגישה כבר מותשת.

היא המשיכה להתנהג כך עד שנכנסנו לסוויטה במלון. ברגע שסגרנו את הדלת, טמנה ראשה בכתפי והחלה לבכות חרישית.

"כל כך לא רציתי לעשות זאת, אבל חששתי שאיאלץ לשלם קנס גבוה מידי. כעת כבר נראה לי שעדיף היה לשלם ולא לבוא" התייפחה באוזני.

ניסיתי להרגיעה, אם כי לא ידעתי כיצד. אחרי רגע התאוששה פתאום. "אני מרגישה מטונפת. בוא נתקלח! גם אתה בטח מרגיש דומה."

מבלי לחכות לי החלה להתפשט וזרקה את הבגדים לרצפה. "בוא" אמרה לי ורצה לכיוון המקלחת.

היא לא רצתה ללבוש כל בגד לאחר המקלחת. כיוונתי את המיזוג לטמפרטורה גבוהה יותר והתיישבתי לצידה על הספה. היא התכרבלה לצידי והניחה את ראשה על כתפי. לאחר זמן מה התחילה לדבר בשקט:

"בהתחלה השתתפתי רק בסרטים ישראליים. זה לא היה הרבה יותר מסרטי

חובבים: הבמאי היה גם הצלם, ולפעמים התחלף עם השחקן – שניהם היו חרמנים באותה מידה, ולי זה לא שינה. הייתי מתאפרת בעצמי. על תאורן ומלבישה אין בכלל מה לדבר. אחרי כמה סרטים גילה אותי מפיק יותר רציני. שם כבר היה צוות של ממש וגם בני הזוג שלי היו מקצוענים יותר. לפעמים הייתה אפילו עלילה בסרט. במשך הזמן גיליתי שכמה מהמשתתפות לא היו יותר מזונות רחוב, וגם קיבלו יחס כזה. אני תמיד זכיתי ליחס מיוחד – אולי בזכות החוזה שלי, אולי בזכות הסוכן ואולי מפני שבאמת התייחסתי לעבודה ברצינות.

בקורס הכנה לפסיכומטרי פגשתי בחור מושך. הוא היה גבוה, שרירי, נאה ומלא ביטחון עצמי. התאהבתי בו. אחרי כמה זמן הצלחתי אפילו לגרום לו לצאת איתי כמה פעמים. אחרי חודש גיליתי שאני בהיריון. לא הבנתי איך – הרי דאגתי להגנה בכל פגישה. בתמימותי סיפרתי לו. הוא כעס, הוא רתח, הוא האשים אותי שאני רוצה להרוס לו את החיים ודרש ממני להפיל. הוא לא היה מוכן לשמוע כלום. הוא אפילו איים שיתבע אותי לדין על גניבת זרע אם לא אפטר מההיריון.

לא הייתה לי ברירה. הרופא שבדק אותי הזהיר אותי שאם אבצע הפלה אני עלולה לא להרות יותר, אך עשה כמיטב יכולתו לעזור לי אחרי שסיפרתי לו מה קרה.

לשמחתי, לא ראיתי את הבחור ההוא באוניברסיטה. אולי לא התקבל; אולי הלך לאוניברסיטה אחרת או למכללה. השקעתי את כולי בלימודים. כמעט שוויתרתי אפילו על סקס, מלבד בעבודה. לא רציתי להגיע שוב למצב כזה. אני רוצה ילדים משלי בבוא בזמן, אך ילדים רצויים. ילדים שיקבלו אהבה גם מאביהם. ילדים שיגדלו במשפחה נורמאלית, לא כמוני.

בעבודה דווקא הצלחתי. הסרטים שלי הגיעו למפיץ בינלאומי והוא הראה אותם למפיק אמריקאי מפורסם בתחום. מאז אני עושה כמה סרטים בכל קיץ ועוד אחד או שניים במשך השנה. את התשלום עבורם השקעתי יפה – כבר סיפרתי לך.

בשנה השלישית באוניברסיטה שמתי לב לסטודנט אחד. הוא לא היה גבוה במיוחד, בטח לא שרירי. די 'חנון' למען האמת, אבל היו לו פנים נעימות וחיך חם. הוא לא שם לב אליי בכלל. אני חושבת שבקושי ראה אותי. לא פגשתי אותו אחרי טקס קבלת התארים. רק כאשר ביקשו לראיין אותי לעיתון מצאתי אותו מחדש.

זה היה נכון. לא שמתי לב אליה כלל, מלבד בטקס ההוא, בו הוכרזה כמצטיינת. חיבקתי אותה. הרגשתי שהיא זקוקה לעידוד, אך לא למילים. היא נצמדה אליי עוד, כאילו כדי לקבל תחושת חום וביטחון ממני. רק אחרי נצח הסתכלתי בשעון. היה כבר מאוחר – כמעט חצות, ולמחרת חיכה לה, ואולי גם לי, עוד יום עבודה.

הלימוזינה הביאה אותנו לאותה ווילה, אך הפעם צילמנו בפנים. הבמאי אפילו לא ניסה לצלם את הסצנה של איילה עם השחקן הרגיל. הוא ביקש לצלם אותי את כל צילומי התקריב. הבחורה האחרת לא ביקשה שוב להצטלם איתי, לשמחתי. רק לפנות ערב נזכרתי בבקשתו של העורך וביקשתי מאחד הנוכחים לצלם אותי עם שתי

הכוכבות וגם עם כל אחת לחוד.

לא היה צורך ביום צילומים נוסף, מה שנתן לנו יום של חופשה בלתי צפויה בניו-יורק. איילה ביקשה ללכת לספריה של הפקולטה לכלכלה בפרינסטון. "יש שם ספרים שלא ניתן למצוא בשום ספריה אחרת, ואני רוצה לבדוק אם אמצא באחד מהם רעיון לעבודת דוקטוראט" הסבירה.

עם הפאה השחורה ומשקפי הראיה לא זיהה אותה איש. בילינו את רוב היום בספריה, אך חזרנו בזמן לארוחת ערב חגיגית עם כל הצוות. הבמאי היה מרוצה מאד. הצילומים היו מוצלחים ולא תהיה כל בעיה לערוך אותם לסרט שיימכר יפה. הוא גם הציע לי להשתתף בעוד סרטים, ולא רק כמחליף. הודיתי לו על הצעתו, אך ציינתי שלא אוכל לקבלה עקב התחייבויות בתחום אחר.

השחקנית האחרת ובן זוגה נראו רע מאד, וכמוהם גם השחקן האחר. "קיבלתי תשובה מבדיקת HIV. התוצאה חיובית. מזלך שהשתמשת בקונדום." אמרה לי בקול ריק. איילה, לעומתה, נראתה שמחה מאד. נראה שהוקל לה מעצם הידיעה שסיימה התחייבות אחת. רק עוד אחת נשארה.

הטיסה לבודפשט הייתה טיסת יום, אך עד שנחתנו כבר שקעה השמש. גם כאן קיבלנו סוויטה במלון מפואר, ולימוזינה חיכתה בבוקר להסיע אותנו לאתר הצילום – ארמון עתיק בשולי העיר.

איילה דיברה עם הבמאי עוד לפני תחילת הצילומים. הוא לא התלהב מדבריה, אך לאחור שגם הסוכן התערב הסכים להצעה. התבקשתי להחליף את השחקן בצילומי התקריב של יחסי המין. הפעם הסתפקו ביום אחד של צילומים, אם כי הוא הסתיים קרוב לחצות.

לא הספקנו לדבר כמעט לפני השינה וגם לא בדרך ארצה – המטוס היה מלא וגדוש ואפילו לא ישבנו יחד. שמתי לב שאיילה ניגשה כמה פעמים לשירותים, אפילו שהטיסה לא ארוכה במיוחד.

המונית הביאה אותנו לדירתה והשוער שמח לקראתנו. הוא גם מסר לאיילה צרור גדול של דברי דואר. במבט חטוף הבחנתי בכמה מכתבים מהאוניברסיטה ועוד כמה מבנקים ומקרנות השקעה שונות.

איילה לא מיהרה להתפשט בכניסה לדירה, כדרכה. היא נשארה בתחתונים והסבירה "בזמן הטיסה גיליתי שקיבלתי מחזור, ולא ממש התכוונתי לכך. הוא הקדים לי בכמה ימים. מזל שלא ביותר מזה."

ישבנו במטבח והיא פתחה את דברי הדואר. "תראה! זו הזמנה לטקס חלוקת תואר שני." היא קראה יותר בעיון ואמרה "זה רק בעוד קצת יותר מחודשיים." שמעתי צליל של אכזבה בקולה. היא לא שיתפה אותי בתוכן של המעטפות האחרות.

*

הכתבה "השתתפתי בצילומי סרט פורנו" פורסמה לאחר שבועיים. לא ציינתי את

"הכוסית הלוהטת" בכתבה. התמקדתי רק ב"ביג בובס", כולל בדיקת האיידס שלה. עם כל אמצעי הזהירות שנקטנו, בכל זאת הייתי במתח עד שהתקבלה תוצאת הבדיקה שלי – שלילית, וגם זו של איילה – שלילית גם כן.

"למה את ממשיכה להשתמש בפאה הזאת גם במזג אוויר כל-כך חם? היא לא מפריעה לך?" שאלתי אותה יום אחד.

"היא מפריעה, אבל אני מחכה שהשיער שלי יצמח בצבעו הטבעי. אני לא יכולה ללכת חצי-חצי."

"למה לא תצבעי את הבלונד חזרה לשחור, כמו השיער הטבעי שלך?" הצעתי. למחרת חזר שיערה לצבעו הטבעי והפאה מצאה דרכה לפת, יחד עם כמה בגדים של איילת חן שלא התאימו לדוקטוראנטית איילה שוורץ.

כל לילה ישנו יחד. לפעמים בדירתי ולפעמים אצלה. בוקר אחד, בדירתה, אמרה לי: "מזמן לא בישלתי ומתחשק לי אוכל ביתי, לשם שינוי. מה תרצה שאכין?" לא ידעתי מה לבקש. לא הייתי בטוח מה רמת ידיעותיה בבישול. היא לא וויתרה. "מה אתה אוהב לאכול אצל אמך?"

אימי ממוצא מרוקאי ואבא עלה מפולין. אצלנו בבית היו אוכלים ממאכלי כל העדות, במיוחד מאז שאחותי הגדולה נישאה לעולה מרוסיה. סיפרתי לה. "טוב, אכין לך הפתעה," אמרה, "ואל תאכל הרבה בצהרים – אני לא יודעת להכין מנות קטנות."

חזרתי לדירתה די רעב ובחשש ממה שמצפה לי. מעבר לדלת היו ניחוחות בישול עזים, אך לא הצלחתי לזהות מה בישלה. על השולחן הקטן בפנית האוכל הונחה מפה לבנה, ועליה שתי צלחות וסכו"ם מסודר. שני פמוטות ובהם גרות ריחניים השלימו את האווירה.

איילה קיבלה את פניי, לבושה בסינר בלבד. היא הושיבה אותי לשולחן ואז הסיעה לידו עגלת הגשה ועליה כמה סירים מכוסים.

תמיד חשבתי שאמא מבשלת טובה, אך גיליתי שיש לה הרבה מה ללמוד מאיילה. לאחר ארוחה מהממת ובה מנות מגוונות ביותר הייתי מוכרח לגלות היכן למדה לבשל כה טוב.

"סיפרתי לך שאמא בשלנית טובה ושהיא הקימה חברת קייטרינג יחד עם חברתה. הן היו חייבות ללמוד לבשל בכל הסגנונות, ואני למדתי מהן, במיוחד כאשר הייתי עדיין קטנה. היה לך טעים?"

"זו הארוחה הטובה ביותר שאני יכול לזכור. מסרי את ברכותיי ותודתי לשף."

היא באה לשבת בחיקי. "השף רוצה קצת יותר מזה" אמרה.

הקינוח שנתנה לי על הספה היה אפילו טוב יותר מהארוחה.

כוכבת

הטלפון צלצל כשהייתי במשרד. הופתעתי לשמוע את איילה. היא לא נהגה להתקשר אליי. בעצם, מאז שהכרנו התקשרה רק פעם אחת בשעות העבודה.

"התקשר אלי הסוכן. הוא אומר שיש לו משהו בשבילך ושאל איך יוכל ליצור אתך קשר. אמרתי שאתה תתקשר אליו. אני לא בטוחה שאתה רוצה שהוא יתקשר."

היא צדקה. איך הייתי מסביר טלפון כזה לחבריי לעבודה?

"אתה גם יכול פשוט לגשת למשרדו. זה רק מעבר לפינה מהמערכת."

היא הסבירה לי בדיוק לאן לגשת.

הסתקרנתי. מה הוא עשוי לרצות ממני?

בדרך למסעדה ניגשתי למשרד שלו. הייתה שם מזכירה משועממת שסימנה לי בידה לעבר המשרד מאחוריה.

"אני שמח לראותך" קיבל את פניי הסוכן. "אתמול הגיעו אליי שני הצ'קים בשבילך."

לא זכרתי שהגיעו לי כספים כלשהם, במיוחד לא ממנו.

"ממי הצ'קים?" שאלתי.

"שכחת? השתתפת בשלושה ימי צילום ואיילה דאגה שלא תעבוד בחינם. עשית

גם עבודה טובה מאד, אני מוכרח לציין."

לא ממש רציתי לדבר על העבודה ההיא.

הוא הוצא מהמגירה שתי מעטפות. בכל אחת מהן היה צ'ק לפקודתי וכן טופס עליו חתמתי לאישור קבלת הכסף.

"אם פעם תרצה עוד עבודה כזאת – אתה יודע למי לפנות" אמר לי הסוכן לפני שנפרדנו.

במסעדה הצצתי שוב בצ'קים. התשלום על שלושה ימי צילום היה בערך כמו משכורת חצי-שנתית שלי. אם אלה הסכומים שאיילה מקבלת, לא פלא שהיה לה קשה לבטל את החוזה.

סיפרתי לה בערב. היא לא הופתעה. "רציתי שישלמו לך בדיוק כמו לי, אבל הם הסכימו רק לשלם כמו לשחקן. הוא מקבל פחות ממני, אפילו שלרוב הוא עובד יותר קשה. בסוף התפשרנו. מרוצה?"

התקשיתי לענות. התחלתי כבר לחשוב על כמה שימושים אפשריים לסכום הזה, אם כי בדיעבד הייתי מוותר על החוויה ועל הכסף.

איילה הייתה מרוצה מתגובתי. "אתה מתחיל להבין אותי" אמרה, "אך כעת כבר קיבלת את הכסף. מה תעשה בו?"

"חשבתי אולי לעבור דירה, להחליף רכב, או אולי עדיף לחסוך. מתישהו בוודאי

נרצה דירה משלנו."

היא נראתה מרוצה מאד. "אשמח לייעץ לך לגבי השקעות אפשריות, אם תרצה." "בטוח שארצה, אבל עכשיו אני מעדיף משהו אחר." הושטתי את ידי למותניה. היא צחקה ונצמדה אליי.

_*-

"יש לי הפתעה בשבילך" אמר לי העורך.

עדיין לא שמעתי על מישהו שהיה מרוצה מההפתעות של העורך, אך בכל זאת ניסיתי להיראות מרוצה. "למה אתה מתכוון?" שאלתי.

"הכתב בבורסה הודיע לי על התפטרותו. הוא עובר לעיתון אחר. אתה נראה לי המועמד המתאים ביותר לתפקיד. תתחיל חפיפה איתו בשבוע הבא ותקבל את המינוי הרשמי בסוף החודש."

זו הייתה בהחלט הפתעה נעימה, אך העורך עדיין לא סיים.

"בתפקיד החדש תהיה לך אחריות גדולה יותר, ועל כך אנו נוהגים לתגמל במשכורת גדולה יותר. לא תתעשר מזה, אבל בוודאי תשמח לתוספת, וגם בת זוגך." גם זו הייתה הפתעה נעימה, אך מילותיו האחרונות הטרידו אותי. האם ידע משהו שאני לא יודע? "למה אתה מתכוון? לאיזו בת זוג?"

"יש לך יותר מאחת?" צחק. "כבר כמה חודשים אתה נראה יותר נינוח, לבוש יותר בקפידה ומקרין הרגשה של אושר. אני יודע שאתה לא לוקח סמים, אז מה יכול לגרום לכך?"

לא הודעתי לאיילה בטלפון. ממילא בילתה את רוב היום באוניברסיטה. הגעתי בערב עם זר פרחים ענק בידי. רציתי להפתיעה.

היא לא נמצאה במטבח וגם לא בחדר המגורים. מצאתי אותה במיטה ופניה רטובות מדמעות. "מה קרה?" שאלתי בדאגה.

היא הושיטה לי משהו בידה. הייתה זו תוצאה של בדיקות מעבדה לזיהוי הריון. התשובה – חיובי. "אני... אני לא רוצה... להפיל שוב..." יבבה.

התיישבתי לצידה על המיטה. "את לא צריכה להפיל. את יכולה להמשיך בהריון ללא חשש. רק תשמרי על עצמך מסכנות."

היא נרגעה קצת, אך עדיין לא הפסיקה לבכות. "רציתי לגדל ילדים עם אבא, כמשפחה, לא כמו שאני גדלתי..."

אפילו לא חשבתי על תשובתי. "אז בואי נתחתן. אני כנראה האב בכל מקרה."

כעת ממש כעסה. "מה זאת אומרת 'בואי נתחתן'? לא מדובר ביציאה לבית קפה; מדובר בהתחייבות אמיתית וכנה לחיות ביחד בטוב וברע; מדובר בחיים ומדובר

באהבה. האם אתה בכלל אוהב אותי?"

לא הייתי מוכן לשאלה כזאת. "אני... אני לא יודע." עניתי בכנות. "אף פעם לא חשבתי על כך. אני נהנה להיות בחברתך. טוב לנו ביחד. אני חושב שגם לך טוב איתי. איכפת לי ממך. מאד. האם זו אהבה? אני לא יודע."

נראה היה שנרגעה קצת. התקרבתי אליה והנחתי את ראשה בחיקי, כשם שהיא אוהבת. ליטפתי את שיערה. היא החלה לדבר.

"לפני שנתיים ומשהו, כמה חודשים לפני סיום הלימודים, שמתי לב אליך. אני חושבת שכבר אז התאהבתי, אבל אתה אפילו לא ראית אותי. אחרי טקס הסיום לא ידעתי איך למצוא אותך שוב. התקבלתי ללימודי תואר שני וגם עבדתי כאסיסטנטית שנה אחת. ניצלתי את היותי עובדת באוניברסיטה כדי לברר עליך עוד פרטים. כך גיליתי שלמדת עיתונות וגם ראיתי את הציונים שקיבלת, אבל הכתובת היחידה שם הייתה הכתובת של הוריך."

כעת הבנתי איך ידעה על הישגי בלימודים.

"המשכתי לחלום עליך בלילות, מבלי לדעת איך להגיע אליך. לא העזתי ליצור קשר עם הוריך. זה היה בוטה מידי."

היא שתקה לרגע. האם אהבה אותי? איך יכולתי לדעת?

"לפני כמה חודשים ראיתי בעיתון כתבה קטנה. הנושא לא עניין אותי, אבל הכתב היה יצחק לביא. בדקתי בתמונת המחזור וגיליתי שזה אותו איציק שרציתי כל כך להכיר."

נו, לפחות היא מצאה משהו בכתבה שלי.

"לא ידעתי איך להמשיך. אם הייתי באה אליך כפי שראית אותי בלימודים לא היית מסתכל בכלל בכיוון, אני יודעת. מצד שני, אם הייתי מצליחה איכשהו לעניין אותך ואז היית מגלה במה עסקתי לפרנסתי היית בטח עוזב בכעס. אל תנסה להכחיש..."

לא ניסיתי. היא כבר הכירה אותי יותר טוב משהכרתי את עצמי.

"החלטתי ללכת בקיצוניות האחרת. ביקשתי מהסוכן שלי לשלוח פקס לעיתון. הוא כבר למד לא להתווכח איתי. אחרי יומיים צלצלו אליי מהעיתון ושאלו אם אני מוכנה להתראיין. אמרתי לפקידה שצלצלה שראיתי כתבה שלך ואני מוכנה לראיון רק אם אתה תהיה המראיין. אחרי שבוע אתה התקשרת..."

לא ידעתי שהיא תחמנית עד כדי כך. הייתי כבר צריך לדעת.

"אז עשית הכל רק כדי להגיע אליי?"

"בערך. מאז שהכרנו הייתי תמיד כנה אתך, גם אם לא סיפרתי לך הכל. רציתי שתתאהב בי כפי שאני – גם עם הפורנו וגם עם המשקפיים."

איזה סיכוי היה לי בכלל להתנגד? ולמה בעצם להתנגד?

"אחרי כמה זמן נדמה היה לי שאתה מתחיל להתרחק. לא הייתי מוכנה לכך שזה יקרה. ביקשתי מהמנחה שלי שידליף לעיתונות על עבודת המאסטר שלי. הוא עשה זאת באופן קצת מסורבל, אבל אתה חזרת אליי."

זה באמת היה קצת חשוד אז, אבל לא יותר מידי. ובכל מקרה לא הייתי מתרחק ממנה. לא הייתה לי מישהי אחרת והרגשתי מאד טוב בחברתה. למה להתרחק?
"סיפרתי לך שאני לא לוקחת גלולות, אבל אתה אפילו לא חשבת להשתמש בקונדום. דווקא קיוויתי שתכניס אותי להריון, אבל זה לא הצליח אז."

רק כאשר התקרבה חופשת הקיץ התחלתי להילחץ. מאז הקיץ הקודם לא קיימתי יחסים עם אף אחד מלבדך וגם לא רציתי. חשבתי לבטל את החוזה, אך זה היה עלול לעלות לי במרבית החסכונות שלי. לא חשבתי שאני יכולה להרשות זאת לעצמי. אתה עזרת לי מאד. עזרת לי להחליט ועזרת לי לבצע. איני חושבת שהייתי עומדת בזה לו לא היית אתה לצידי כל הזמן. רק דאגתי שלא יקרה משהו נורא, שלא נחלה – כמו ההיא."

זכרתי את הקיץ טוב מאד, וגם את חששותינו עד לקבלת תוצאות הבדיקות.
"אנחנו יחד כבר יותר מחצי שנה, ובכל הזמן הזה לא אמרת לי אפילו פעם אחת שאתה אוהב אותי; לא ניסית אפילו פעם אחת לנשק אותי ממש – ולא רק במין. ועכשיו אתה מציע נישואין כאילו הצעת כוס קפה. איך אוכל להאמין? איך אוכל לדעת שלא תעזוב אותי אחרי חודש או אחרי שנה? אני זקוקה לך! אני לא רוצה לאבד אותך!"

היא שוב החלה לבכות חרישית.

"חכי כאן רגע" ביקשתי והנחתי את ראשה בעדינות חזרה על המיטה. היא לא הבינה מה אני רוצה, אך לא התעכבתי להסביר.

חזרתי לסאלון. לקחתי פרח אחד מהזר, פרח בצבע אדום, וחזרתי לחדר השינה. היא ישבה על המיטה ולא הבינה מה קורה. התקרבתי למיטה וכרעתי ברך לצידה.

"איילה אהובתי, סלחי לי על טיפשותי. לפעמים איני מבין כלל את עצמי, אבל כעת הבנתי סוף-סוף שאני אוהב אותך, שאני רוצה בך, שאני מעוניין לחיות איתך ושאת תהיי אם ילדיי. אנא, הינשאי לי." אמרתי והושטתי לה את הפרח.

היא נראתה המומה לרגע, ואז התכופפה אליי ונשקה לי על שפתיי. רק לאחר כמה דקות, כאשר הפסקנו את הנשיקה כדי לנשום קצת אוויר קיבלתי את התשובה לה ציפיתי: "כן, איציק. אני רוצה להינשא לך."

ביום שישי נסענו לבקר את הוריי. הם גרים באחת הערים הקרובות מחוץ לגוש דן. הם הופתעו מאד. איילה לא הייתה אף פעם "החברה שלי" מבחינתם, כמו חברות אחרות שהיו לפנייה. כנראה שגם אני לא חשבתי עליה באותם מונחים. לאחר כמה שעות ברכו על החלטתנו.

כוכבת

בשבת הלכנו לבקר את אימה. היא גרה לא רחוק ממני, בעצם. האשה המטופחת לא הסתירה את התרגשותה ואיחלה לנו כל טוב. שותפתה הגיעה גם היא קצת לפני שעזבנו והוסיפה את ברכתה.

ערכנו חתונה צנועה כמה שבועות מאוחר יותר. כל עובדי העיתון שלא היו במשמרת באו לחתונה, וכן רבים מחברי הפקולטה לכלכלה. אחרי שבוע קיבלה איילה גם את התואר השני באופן רשמי ונרשמה ללימודי תואר שלישי. הציעו לה גם משרת מרצה בפקולטה, אך היא חששה לקבלה בגלל ההיריון.

-*-

בשבוע שעבר חגגנו חמש שנים לנישואינו. בחצר הווילה שלנו התארחו אנשים מצמרת העיתונות והכלכלה. מישהו אפילו הזכיר את אשתי כמתאימה לקבלת פרס נובל בכלכלה, אם כי אני לא חושב שזה נכון.

בתור העורך הכלכלי יש לי כבר משכורת נאה למדי, ובכל בעיה בתחום הכלכלי אני יכול להתייעץ עם מומחית בינלאומית – הד"ר איילה לביא, מרצה בכירה בפקולטה. כבר הציעו לה פרופסורה, אך היא מעדיפה לחכות עם זה עד אחרי הלידה. קצת קשה לה להתחייב בסוף חודש שמיני.

ביתנו תתחיל ללכת בסתיו לגן חובה, אך את בננו בן השנתיים רשמנו רק כעת לפעוטון.

לפעמים, כאשר אנחנו עייפים מתלאות היום, אנו צופים בסרט פורנוגרפי בכיכובן של הכוסית הלוהטת וכיג-בובס. הוא תמיד גורם לנו לצחוק. מעניין למה...

-*-*-